

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHAT IN DE OUDE PUT

N° 2562

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De schat in de oude put

HOOFDSTUK I

EEN MERKWAARDIGE GESCHIEDENIS

In de grote conversatiezaal van de Windsorclub in de Oxfordstreet te Londen, was op een avond in mei, een groot aantal leden verzameld om de tafel in het midden.

Het was reeds zo warm voor de tijd van het jaar, dat men de ramen, die op de drukke Oxfordstraat uitzagen, wijd geopend had, zodat het rumoer van deze drukke verkeersweg, enigszins gedempt door de afstand, naar binnen drong.

De president van de club, een grijsaard met een eerwaardig uiterlijk, sneeuwwit haar en een baard, die hem tot op de borst hing, zat in het midden, met naast hem de vice-president, Lord William Aberdeen, een man in de kracht van zijn leven, met scherp getekende gelaatstrekken en grijze, door-dringende ogen, die iemand tot op de bodem van zijn ziel schenen te lezen.

Aan de rechterzijde van Lord Aberdeen zat diens vriend en onafscheide-

lijke metgezel Charles Brand, een nog jonge man met een blozend gelaat, en helder blauwe ogen, die vrijmoedig rond keken.

Nu en dan kwamen bedienden in het vertrek met bladen, beladen met ver-versingen en verfrissende dranken.

Het gesprek had die avond over ver-schillende onderwerpen gelopen.

Op een gegeven moment klonk de hel-dere stem van Lord Aberdeen, die zei:

— Ik zal voor enige dagen het genoe-gen van uw gezelschap moeten missen, heren.

— Hoe zo, mylord? Gaat gij op reis? vroeg een der leden, een jonge man met levendige bruine ogen en een scherp getekend gelaat.

— Een reis kan men het bijna niet noemen, mylord, antwoordde Lord Aber-deen. Ik ga naar mijn landgoed in Nor-folk om mij eens persoonlijk te overtui-gen van de staat van zaken aldaar. Mijn

rentmeester schrijft mij namelijk, dat de oogst niet al te goed is uitgevallen en hij wil mij ook over enige verbeteringen en uitbreidingen spreken.

— Als ik mij niet vergis, mylord, dan ligt uw bezitting dicht bij Morston aan de kust van het graafschap Norfolk, niet waar? vroeg de jongeman, die zo-even gesproken had.

— Ja, mylord, antwoordde de vice-president, terwijl hij een sigaret opstak. Kent gij mijn landgoed?

— Ik heb er althans over horen spreken, hetgeen niet te verwonderen is, als gij bedenkt, dat de bezitting van mijn vader daar eveneens in de buurt gelegen is. Uw landgoed gaat echter door voor een der schoonste in de omtrek. Daarom stelde ik echter mijn vraag niet. Ik wilde alleen zeggen, dat, als gij spoedig naar Morston vertrekt, gij daar waarschijnlijk midden in een opzienbarend geding valt tussen twee personen, die u misschien wel bekend zullen zijn.

— Daar hoor ik van op, zei Lord Aberdeen belangstellend, terwijl hij zich vooroverboog en de jongeman met zijn helder grijze ogen aankeek. Kunt gij er mij wat meer van vertellen?

— Met genoegen. Gij weet dat er sprake is van een soort vete als tussen Montagues en de Capulets.

— Er is dus ook sprake van een Romeo en Julia? vroeg Lord Aberdeen glimlachend.

De jongeman liet een kort lachje horen.

— Er is inderdaad sprake van een jongeman en een jong meisje, maar men kan ze met alles vergelijken, behalve met die ongelukkige jongelieden, die stierven aan hun liefde. Die liefdesgeschiedenis is echter niet de hoofdzaak. Maar laat ik u het geval van de aanvang af vertellen. Gij weet wellicht dat de earl Fitzwilliams tot een der oudste geslachten van Morston behoort.

— Inderdaad; ik heb die naam vaak horen noemen, antwoordde de vice-president.

— Hun kasteel, zo vervolgde de jonge earl, is op een terp gebouwd. Het overheerst de gehele omgeving en men

zegt dat er gedeelten zijn die reeds omstreeks twaalfhonderd, tijdens de inval der Noormannen zijn gebouwd. Nu is het geen geheim in die streek, dat de laatste heren van Hunloke Castle alles behalve rijk zijn. Voorts doen er geruchten de ronde, als zou hun levenswijze daar voor een groot gedeelte de schuld aan dragen. Voor zover ik weet, hebben een paar slechte oogsten, zware verliezen op de renbaan en een mislukte speculatie in Mexicaans papier hoofdzakelijk bij gedragen tot de toestand, waarin zij zich nu bevinden. Men kan het niet bepaald armoede noemen, maar het is dan toch zeker niet meer dan ver gulde rijkdom.

— Ik heb steeds in de verbeelding verkeerd, zei Lord Aberdeen, dat de familie Fitzwilliams in buitengewoon goede doen verkeerde.

— Dan zijt gij wel wat al te zeer op de schijn afgegaan, mylord, zei de jonge man glimlachend. Het is een feit, dat de oude earl Percy Fitzwilliams al het mogelijke doet om de indruk te wekken, alsof hij nog over een groot vermogen beschikt. Het kasteel is op een schitterende wijze ingericht, in de stallen staan nog een aantal paarden, in de garage staan drie of vier auto's en het personeel bestaat uit twintig man en toch verzeker ik u, dat Lord Fitzwilliams er slecht voorstaat. Zijn krediet is geschokt en zou zelfs geen klein duwtje kunnen velen. Zodra zijn schuldeisers zouden merken, dat zijn bezittingen reeds nu nauwelijks zijn schuld dekken, dan zou het met hem gedaan zijn.

— Ach zo, dat is een beroerd geval. Is hij getrouwd? vroeg Lord Aberdeen.

— Ja, met een zwakke, onbeduidende vrouw, die niet meetelt. Zij is ziekelijk en ligt soms dagen achtereen in een staat van versuffing op een divan. Het huishouden drijft geheel en al op een oude huishoudster en de gouvernante van de kleine Cecile, een meisje van omstreeks dertien of veertien jaar, dat binnenkort naar een kostschool gezonden zal worden. Dat is dus de partij ter ere. De partij ten andere is de herenboer Dick Trevers, een man van omstreeks vijftig jaar, driftig, stijfhoofdig, zeer

vermogend en eigenaar van een landgoed, dat aan de bezittingen van de Fitzwilliams grenst. Nu moet gij weten, dat Lord Fitzwilliam een stuk van de bezittingen van Trevers wil kopen.

— Dergelijke dingen gebeuren meer, zei Lord Aberdeen.

— Alles goed en wel, riep de jongeman, maar hij heeft geen pond sterling contant om dat land te kunnen betalen. En dat is nog niet alles. Hij wil er een som voor betalen, die door alle schatters veel te hoog getaxeerd is. Het is waar, dat hij eerst begonnen is met een redelijk bedrag te bieden en toen bij de weigering van Trevers, zijn bod met sprongen heeft verhoogd.

— Misschien is de grond bijzonder vruchtbaar? merkte Charles Brand op.

— De grond wordt zeker goed onderhouden, maar is in geen enkel opzicht beter dan die van Hunloke.

— Staat er een huis of boerderij op de grond, die hij wil kopen, vroeg Lord Aberdeen.

— Zelfs geen loods, mylord, antwoordde de jongeman, geen schuur, kortom niets dat op een gebouw lijkt.

— Dat is merkwaardig, merkte de vice-president op, terwijl hij de as van zijn sigaret in een asbakje deponeerde.

— Thans vertelt Lord Fitzwilliams aan iedereen in het dorp, die het horen wil, van de koppigheid van Trevers, die hem een klein stuk land niet wil verkopen, dat juist enigszins in zijn bezittingen vooruitspringt. Ik moet daarbij helaas, vertellen, dat de oude earl deze mededeling maar al te vaak doet in staat van halve dronkenschap.

— Ik heb wel eens horen zeggen, dat hij van een borrel houdt en zijn pachters tamelijk ruw behandelt, zei Lord Aberdeen. Dus Dick Trevers weigert beslissat om het stuk van zijn grond te verkopen? vroeg de vice-president.

— Met de grootste beslissatheid. Hij moet zelfs eens in de herberg van het dorp luid uitgeroepen hebben, dat hij Lord Percy Fitzwilliams liever aan een boomtak zou zien bengelen, dan hem zijn grond te verkopen, al bood hij er een miljoen voor.

— Dat is een verwonderlijke koppig-

heid, riep Charles Brand uit.

— Ja, dat vond mijn vader ook, hernam de jongeman. Hij kent Dick Trevers. Hij is wel een ruwe boer, maar met een hart van goud, die erg op zijn eer gesteld is. Maar hij heeft nog nooit kunnen merken, dat hij afkerig was van een zoet winstje.

— Hij heeft een dochter, zegt ge? vroeg Lord Aberdeen.

— Ja, een heel knap meisje.

— Verloofd zeker?

— Neen, maar boze tongen beweren, dat zij liefde heeft opgevat voor de zoon van een der pachters van haar vader, een zekere John Dugdale, maar dat haar vader vreselijk kwaad is geworden bij de eerste keer, dat zij de naam van de jongen in zijn aanwezigheid noemde.

— Het is een tamelijk verwarde geschiedenis, zei Lord Aberdeen. Vermoedelijk ligt hier een of andere familievete aan ten grondslag.

— Ja, dat vermoedt men algemeen, zei de jonge earl. Gij zult dat alles zelf wel zien als gij u naar uw landgoed begeeft. Vertrekt gij spoedig als ik vragen mag, mylord?

— Ja, ik vertrek reeds morgen.

Na deze woorden stond Lord Aberdeen op, gaf Charles Brand een wenk, maakte een buiging voor het gezelschap en verwijderde zich.

De beide heren lieten zich in de vestibule hun overjas en hoed geven en stonden het volgende ogenblik in de Oxfordstreet.

Lord Aberdeen raadpleegde zijn polshorloge.

— Het is nog vroeg, zei hij. Wij konden wel naar huis wandelen, als je het goed vindt, Charles. Het is een verrukkelijke avond.

— Met genoegen, antwoordde deze.

— Die jongeman heeft mij bijtijds ingelicht. Wij zouden waarschijnlijk in het kasteel van Lord Fitzwilliams geen rode duif hebben gevonden, zei Lord Aberdeen.

— Daar vrees ik ook voor, antwoordde Brand glimlachend. Zo zie je hoe de schijn kan bedriegen en toch meende je alles zo goed te hebben onderzocht.

— Je moet niet vergeten, Charles,

dat ik mijn inlichtingen uit de tweede hand, namelijk van mijn rentmeester had. Zo zie je alweer, dat als John Raffles iets wil ondernemen, dat hij dan het beste doet, uitsluitend op zijn eigen oordeel af te gaan.

De man die deze woorden gesproken had, was inderdaad niemand anders dan Lord Edward Lister, de Grote Onbekende.

Niemand zou echter onder het mom van de vice-president van een der voornaamste clubs van Engeland, de befaamde en gevreesde gentleman-inbreker hebben vermoed.

Er volgde weer enig zwijgen na de laatste woorden van de Grote Onbekende.

— Ben je nu van plan de zaak toch door te zetten? vroeg Brand na enige tijd. Wij hebben nu eigenlijk niets in Morston te maken.

— Daarin vergis je je, amice, zei Raffles. Mijn rentmeester meende wel degelijk wat hij mij vroeg. Ik wilde dat geval op Hunloke Castle eenvoudig tegelijkertijd nader bekijken, en ik moet je zeggen, dat ik ook wel enig belang stel in die zonderlinge vete tussen de twee burens.

— Wij gaan dus morgen op reis?

— Ja, maar je kunt het geen reis noemen. Het is niet ver en wij gaan per auto en zijn er dan binnen een uur of twee. Wij nemen dus Henderson, mijn chauffeur, mee.

HOOFDSTUK II

EEN RAADSELACHTIGE MOORD

De volgende dag omstreeks zeven uur in de ochtend stond een grote, blauwe auto voor het hek van de tuin, die de villa in de Cromwellstreet, welke John Raffles onder de naam van Lord Aberdeen bewoonde, omgaf.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw, met een breed, krachtig gelaat en trouwe, blauwe ogen.

Het was heerlijk weer.

Raffles en Charles Brand kwamen naar buiten en begaven zich naar de auto.

— Je weet waar wij heen moeten, niet waar, James? zo richtte Raffles zich tot zijn chauffeur.

— Naar uw landgoed in Morston, mylord, antwoordde de chauffeur met een hoofdknik.

— Precies. Je hoeft er geen wedstrijd met de sneltrein van te maken, want daarvoor is het weer te mooi.

De chauffeur keek zijn meester mistroostig aan.

Volgens zijn inzichten was een auto gemaakt om er zo snel mee te rijden als de motor het toeliet.

Hij waagde dan ook de schuchtere

opmerking:

— Zou tachtig kilometer voldoende zijn, mylord? Ik vrees dat het niet goed is voor de wagen, als ik er langzamer mee rijd.

Brand keek de chauffeur lachend aan en zei hoofdschuddend:

— Je weet niet wat je zegt, James. Wij hebben geen haast en mylord vindt vijftig kilometer per uur ruimschoots voldoende.

— Maar dan zijn wij pas over drie uur in Morston, mijnheer Brand, zei Henderson teleurgesteld.

— Dat is tijdig genoeg, zei Brand.

De twee vrienden stapten in, en Henderson maakte contact.

Zo lang zij nog in Londen waren hield Henderson zich getrouw aan de hem voorgeschreven snelheid, maar nauwelijks was hij op de brede vierbaans autoweg aangekomen, die door de graafschappen Essex en Suffolk naar de noordkust van Norfolk leidt, of hij versnelde geleidelijk de gang van de wagen, waarschijnlijk in de hoop, dat zijn meester het niet zou merken.

Brand, die de snelheidsmeter in het oog had gehouden, wilde een aanmer-

king maken, maar Raffles hield hem glimlachend terug.

— Laat maar, zei hij. Het geeft toch niets. Henderson kan het harde rijden nu eenmaal niet laten en ik geloof dat ik hem een groot verdriet zou doen, als ik hem eens een week achter elkaar op straffe van ontslag verbood om meer dan vijftig kilometer per uur af te leggen.

De auto had dan ook al spoedig een snelheid bereikt, die niet ver van de tachtig kilometer per uur was.

Via de mooie weg van Essex en Suffolk bereikte men, na ongeveer een uur, de grens van het graafschap Norfolk.

Omstreeks half tien waren zij in het stadje Morston.

Dit plaatsje is aan de noordkust van Norfolk gelegen, omstreeks een uur gaans van het dichtstbijzijnde spoorwegstation New Walsingham.

Het is een eigenaardig plaatsje, dat echter als badplaats niet de betekenis heeft van Wells, hetwelk zich op ongeveer twee uur gaans meer westwaarts aan dezelfde kust bevindt, want Wells ligt in tegenstelling met Morston aan de spoorweg.

Het plaatsje zelf is alleraardigst gelegen in een kom van de duinen die op deze plaats tamelijk hoog zijn.

Op een van deze heuvels was het landhuis van Raffles gebouwd.

Een brede, goed onderhouden weg voerde van de straat weg naar de bezitting.

Henderson reed deze hellende weg zonder vaart te verminderen op en stopte eindelijk voor het hek van een villa uit rode baksteen opgetrokken, en midden in een groot gazon gelegen, dat door meer of minder bosjes omgeven was.

Niet zodra was het geluid van de wielen op het knarsende grind verstomd, of de deur van de villa ging open en een man en vrouw verschenen, die zich direct naar het hek begaven.

Het was de oude rentmeester van Lord William Aberdeen, Thomas Kenneby en zijn vrouw, die reeds sedert tien jaren het landgoed van Lord Aberdeen beheerden.

Henderson had intussen reeds het portier geopend.

Raffles en Brand stapten uit en kwamen het echtpaar met uitgestoken hand tegemoet.

— Welkom in Morston, mylord, riep Anna Kenneby uit. Ik ben zo vrij geweest een lunch voor u gereed te zetten, want gij zult na de lange rit wel hongerig zijn.

— Aanstonds, beste Anna, zei Raffles lachend. Het is nauwelijks half elf. Ik wil liever eerst de zaken met Thomas afhandelen.

— Ik ben geheel tot uw dienst, mylord, antwoordde de oude rentmeester, die bij het hek was blijven staan.

Raffles had het gelaat van de man aandachtig gadegeslagen en zei nu:

— Scheelt er iets, Thomas? Ik verbeeld mij dat je een weinig bleek bent.

De oude vrouw wierp een snelle blik op het gelaat van haar man.

— Gij hebt gelijk, mylord, riep zij op bezorgde toon. Hij schijnt het zich zeer te hebben aangetrokken.

De trekken van Raffles kregen een vragende uitdrukking.

— Wat heeft hij zich aangetrokken? vroeg hij. Er is toch niet iets ergs gebeurd, hoop ik, sedert gij mij voor het laatst hebt geschreven?

— Bij ons gelukkig niet, mylord, antwoordde de rentmeester, maar...

— Wat is er dan toch? riep Raffles enigszins ongeduldig uit. Je ziet er zo bedrukt uit, alsof je ik weet niet wat wedervaren is.

— Gij moet het mij maar niet kwalijk nemen, mylord, zei Kenneby, maar ik heb nauwelijks een uur geleden iets ondervonden, dat mijn zenuwen een weinig geschokt heeft.

— Wat is dat dan toch? riep Raffles uit.

— Dick Trevers, mylord. Hij is dood; hij heeft zichzelf doodgeschoten.

— Wat zeg je daar? riep Raffles verschrikt uit. Weet jij dat zeker?

— Ik heb hem zelf gezien, mylord. Ik vond hem.

— Vertel mij het geval eens uitvoerig, zei Raffles, terwijl hij zich met het echtpaar en Brand naar de villa begaf.

Aldra hadden zij een helder, zonnig vertrek bereikt, op de tweede verdieping van het huis, dat als werkkamer was ingericht en van waar men een uitzicht had op de heerlijke omgeving.

— Ga nu eens zitten en vertel mij kalm wat er gebeurd is, zei Raffles, terwijl hij en Brand op hun beurt plaats namen.

— Och, het is in een paar woorden verteld, mylord. Misschien zou het mij niet zo getroffen hebben, als wij allen Dick Trevers niet zo goed hadden gekend. En nu dit.

Kenneby verborg het gelaat even in de handen en vervolgde toen:

— Ik had mij vanochtend naar een van uw boerderijen begeven, die niet ver van de hofstede van Dick Trevers staat. Met een van onze pachters had ik een en ander afgesproken omtrent nieuwe meststoffen, die wij zouden proberen en hij zou daarvoor een hoekje van de akker afzonderen, om vergelijkende proeven te kunnen maken. Ik bleef ongeveer een uur bij hem praten en ging toen weer huiswaarts. Gij weet natuurlijk dat de kortste weg van die woning naar de villa door een klein bos loopt, dat pas is aangelegd en nog slechts schraal beplant is. De nog jonge bomen geven nauwelijks schaduw en het zal nog minstens vijftientig jaar duren, eer men aan dit pas aangelegde bos iets heeft.

Raffles had enige moeite om zijn geduld in toom te houden.

Hij begreep evenwel, dat hij de oude man geheel in de war zou brengen, als hij niet kalm de uiteenzetting over dit bos aanhoorde, tot Kenneby weer op het eigenlijk onderwerp terugkwam.

— Ik liep in gedachten voort, aldus vervolgde hij, en had juist de zoom van het bosje bereikt, toen ik plotseling een schot hoorde vallen. Ik keek verschrikt om mij heen, maar zag niets. Ik dacht dat er misschien in de buurt een jager was, ofschoon hier zo goed als geen wild is, toen ik opnieuw een schot hoorde. Nu hevig verschrikt, sloeg ik zo snel ik kon, de richting van het geluid in. Maar ik ben niet zo jong meer, mylord, en ik schoot dus niet

erg hard op. Het duurde misschien wel tien minuten voor ik het smalle bruggetje had bereikt, dat over een soort holle weg voert en zich ongeveer midden in het bos bevindt. Er is maar een grote open plek en vandaar kan men de vensters van verschillende villa's in de omgeving zien. Zodra ik het bruggetje in het oog kreeg, zag ik aan het eind daarvan een donker voorwerp, half over de leuning heen hangen. Ik snelde er heen. Het was het lichaam van een zwaar gebouwd man dat met de armen en het hoofd voorover hangend, dwars over de leuning van het bruggetje hing. Even stond ik sprakeloos stil en zag hoe een dun straaltje bloed langzaam langs de takken, van de leuning omlaag vloeide en reeds een klein plasje in het zand had gevormd. Maar toen ik tot bezinning kwam, greep ik de man onder de armen en trachtte hem op te tillen, maar hij was mij te zwaar. Het lichaam gleed mij uit de handen en viel ruggelings op de grond. Toen zag ik dat het Dick Trevers was.

Kenneby zweeg even en wreef zich met zijn bevende hand over het voorhoofd, terwijl zijn ogen angstig van zijn vrouw naar de bezoekers dwaalden.

— Was hij al dood? vroeg Raffles zacht.

— Neen, hij ademde nog zwak.

— Heeft hij nog iets gezegd? ging Raffles voort.

Kenneby boog het hoofd en scheen te aarzelen.

— Spreek vrijuit, drong Raffles aan.

— Welnu dan, mylord, hij bewoog zijn lippen en staarde mij strak aan met zijn brekende ogen. Ik boog mij zover mogelijk voorover, en toen noemde hij een naam. Ik meen zeker dat ik de naam van Dugdale gehoord heb, antwoordde Kenneby.

— Dugdale? Maar zo heet immers de jongeman, die in het geheim met Mary Trevers verloofd is? riep Brand uit.

— En wat is er nog verder gebeurd? vroeg Raffles.

— Hij had die naam nauwelijks genoemd, aldus ging Kenneby voort, of hij sloot de ogen. Toen scheen hij nog

een paar woorden te willen prevelen, maar hij had er de kracht niet meer toe. Een laatste zucht en het was gedaan.

— En waarom denkt gij, dat hij zelfmoord gepleegd heeft? vroeg Raffles, die zichtbaar geschokt was door dit verhaal.

— Hij had een revolver in de hand, mylord.

— Hebt gij u overtuigd, dat er met die revolver geschoten is? vervolgde Raffles.

— Niet ik, maar de commissaris van politie, die ik onmiddellijk een boodschap had gestuurd door een van onze landarbeiders, die toevallig voorbijkwam fietsen. De commissaris was al spoedig ter plaatse, en nam de revolver uit de reeds verstijvende hand en liet mij zelf zien, dat van een van de patronen de kogel verschoten was. De huls was zelfs nog warm.

Raffles scheen in diep nadenken te verzinken.

Plotseling hief hij het hoofd op en vroeg:

— Hebt gij zoëven niet gezegd, dat gij tweemaal hadt horen schieten? Van wie zou dan dat tweede schot afkomstig zijn geweest? Is het niet mogelijk, dat een ander op Trevers geschoten heeft?

— Dat is, dunkt mij, uitgesloten, mylord. Ik zou dan toch iemand hebben moeten zien weglopen.

— Weet ge zeker dat het een schot was, dat ge gehoord hebt?

— Ik durf er niet aan twifelen, mylord. Het klonk duidelijk als een gewerschot.

— Een gewerschot? riep Brand verbaasd uit. Maar gij hebt toch gezegd, dat Trevers zich met een revolver van het leven heeft beroofd?

De oude rentmeester scheen in verwarring te raken.

Hij krabde zich achter de oren en zei:

— Misschien heb ik het op die afstand niet duidelijk kunnen horen, maar ik meende toch zeker, dat het tweede schot met een geweer gelost was.

— Het is een zeer vreemd geval,

mompelde Raffles. Enfin, wij zullen wel eens nader zien. Laat ons eerst maar onze zaken afhandelen. Daarna denk ik eens het dorp in te gaan. Waar ligt de verslagene nu?

— Men heeft hem het eerst naar het ziekenhuis gebracht, waar hij door de geneesheer zou worden onderzocht, mylord.

— Nu, ik zal aanstonds eens gaan kijken, zei Raffles.

Aldra was Raffles verdiept in allerlei berekeningen en plannen, terwijl Brand de nodige notities maakte.

Dadelijk nadat de lunch gebruikt was, begaven Brand en Raffles zich te voet naar het dorp.

Nadat zij een tijd lang zwijgend hadden gewandeld, vroeg Brand:

— Wat denkt jij van die geschiedenis?

— Ik vind het een zeer duistere geschiedenis, antwoordde Raffles nadenkend. Bij iedere misdaad zoekt men natuurlijk het allereerst naar de motieven evengoed als bij een zelfmoord, en ik kan niet inzien, welke reden Dick Trevers, wie het in ieder opzicht goed ging, kan hebben gehad om zich zelf van het leven te beroven.

— Ja, dat komt mij ook raadselachtig voor; hij was gezond, zijn zaken gingen voortreffelijk en de koppigheid van zijn dochter zal hem toch ook waarschijnlijk niet in de dood hebben gedreven.

— Wat bedoel je? vroeg Raffles enigszins verbaasd. Ik wist niet dat er iets was tussen Trevers en zijn dochter Mary.

— Dat zal ik je zeggen; de vrouw van Kenneby heeft me zoëven verteld dat Trevers allesbehalve gesticht was over de keuze van zijn dochter. Je zult je herinneren, dat hij de naam van die jongeman noemde, even voor hij de laatste adem uitblies?

— Dat is zo; misschien hebben wij daar enige houvast aan, gaf Raffles toe.

Al pratende hadden de twee vrienden het ziekenhuis bereikt, dat zich op het marktplein bevond.

De directeur-geneesheer, die persoonlijk met Lord William Aberdeen bevriend was, maakte geen bezwaren om

hen te ontvangen.

— Gij hebt dus reeds van deze zaak gehoord, mylord? vroeg de geneesheer, zodra hij tegenover Raffles en Brand in de spreekkamer stond.

— Ja, dokter, en ik moet u zeggen, dat ik er zeer door getroffen ben, zei Raffles. Ik heb Trevers persoonlijk gekend. Hij was weliswaar een driftkop, maar hij was een goed man, eerlijk als goud en goed voor zijn arbeiders.

— Wilt gij hem soms zien? vroeg de geneesheer. Aanstonds wordt hij naar zijn woning overgebracht. Natuurlijk hebben wij zijn dochter zeer voorzichtig op de hoogte gebracht. Zij is trouwens al hier geweest en zoëven weer vertrokken, om thuis alles in gereedheid te brengen.

— Ik neem uw aanbod gaarne aan, dokter, antwoordde Raffles.

De drie mannen verlieten de spreekkamer, volgden een brede gang en traden toen een tamelijk groot vertrek binnen, in het midden waarvan een baar stond, waarop het lichaam van de dode lag uitgestrekt.

Met de hoed in de hand traden de twee vrienden langzaam op het stoffelijk overschot toe.

De kleren waren op de borst open-gemaakt, maar niet uitgetrokken.

Raffles bekeek eerst de wond, en daarna het korte jachtbuis, dat Trevers droeg.

— Het revolvershot schijnt van zeer dichtbij te zijn gelost. Ik zie tenminste dat de kleren enigszins zijn geschroeid.

— Wat het laatste betreft, hebt gij gelijk, mylord, antwoordde de dokter, maar wat het revolvershot aangaat, moet ik u zeggen, dat Trevers niet gedood is door een revolver, maar door een kogel uit een jachtgeweer.

— Wat zegt ge daar? riep Raffles verbaasd uit. Mijn rentmeester Kenneby zei mij toch, dat Trevers zelfmoord had gepleegd, en dat men de revolver nog in zijn hand geklemd vond.

— Dat laatste is waar, maar het

eerste is uitgesloten, mylord.

— Men heeft dus de kogel gevonden? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, het projectiel is op een heel eigenaardige wijze dwars door het lichaam heen gegaan en dicht onder het schouderblad blijven steken.

— Onder het schouderblad? herhaalde Brand nu verwonderd. Maar de wond in de borst bevindt zich nauwelijks ter hoogte van de valse ribben.

— Dat is juist het vreemde, mijnheer Brand, zei de geneesheer. Iemand die zelfmoord pleegt, zou nooit op zodanige wijze zijn wapen vasthouden, dat de kogel het lichaam ter hoogte van de maag binnentreedt, er in schuinse richting doorheen gaat en bij het schouderblad blijft steken.

— Ik kan niet zeggen, dat de zaak er duidelijker op wordt, zei Raffles hoofdschuddend. Men zou dan moeten aannemen, dat de moordenaar geknield achter een boom heeft gelegen.

— Iets dergelijks vermoedde de gerechtsgeneesheer ook, mylord, maar hoe komt het dan, dat Trevers zijn moordenaar niet bijtijds gezien heeft?

— Dat heeft hij wel, riep Brand uit. Er hebben immers twee schoten geklonken. Hij heeft zich dus wel degelijk tegen zijn aanvaller verzet.

— Die redenering klinkt niet zeer aannemelijk, Charles, merkte Raffles op. Je vergeet, dat er bijna tien seconden verlopen zijn tussen het eerste en het tweede schot.

De directeur had met enige verbazing naar dit gesprek geluisterd en van de een naar de ander gekeken.

— Ik begrijp niet goed, waarover gij spreekt, heren, merkte hij nu op.

— Kenneby was toch zeer stellig in zijn verklaring, zei Raffles, wiens verbazing toenam. Hij beweerde duidelijk twee schoten te hebben gehoord.

— Dat spreek ik ook niet tegen, mylord, hernam de directeur van het ziekenhuis. Maar degene die het eerste schot loste, was ik.

HOOFDSTUK III

DE ZAAK WORDT STEEDS INGEWIKKELDER

— Het eerste schot was dus van u afkomstig, dokter? vroeg Brand verwonderd.

— Zoals ik zeg, was ik daar in de buurt op jacht op patrijzen. Juist toen mijn hond op mijn bevel rapporteerde en ik mijn geweer opnieuw laadde, zag ik op enige afstand Trevers aankomen. Hij scheen mij ook te hebben gezien en bleef even staan. Toen ik weer naar hem keek, had hij iets in de rechterhand, dat naderhand een revolver bleek te zijn. Juist kwam mijn hond met de fazant in zijn bek aanlopen. Toen ik mij bukte om hem het dier af te nemen en het in mijn weitas te steken, hoorde ik een schot vallen, ik keek op en zag Trevers aan het einde van het kleine bruggetje van de holle weg voorover vallen. Ik wilde hem te hulp snellen, toen ik in de verte uw rentmeester zag aankomen.

— Zag hij u ook, dokter?

— Dat moet wel, want ik stond op nauwelijks vijftig meter afstand.

— De duivel mag mij halen als ik er iets van begrijp, mompelde Raffles. Met ieder woord dat ik hoor, wordt mij de zaak onbegrijpelijker. Gaat het jou ook zo, Charles, zo wendde hij zich tot zijn vriend Brand.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik een gevoel heb, alsof mijn hersens in mijn hoofd ronddraaien, antwoordde Brand. Kenneby heeft immers volstrekt niets verteld van die ontmoeting met de dokter.

— Wat is dat nu voor een dwaasheid? vroeg de dokter verwonderd. Wij hebben toch enkele woorden met elkaar gewisseld. Ik zei dat hij een paar werklui, die juist kwamen aanlopen, om de gerechtsgeneesheer moest zenden. Natuurlijk had ik mij van tevoren overtuigd, dat geen menselijke hulp hier meer kon baten.

Er volgde een ogenblik van stilte, tot Raffles plotseling iets scheen in te

vallen.

— Wilt gij mij eens zeggen, dokter, wat voor indruk mijn rentmeester op u maakte, toen gij hem bij het lijk van de verslagene ontmoette?

— Wel hij leek mij zeer nerveus en bleek, mylord, maar dat was wel te begrijpen.

— Ik vraag u excuus, dat ik u nog enige vragen stel, maar ik wilde gaarne weten, of gij iemand hebt zien weglopen toen het schot viel.

— Niemand, mylord.

— Acht gij het mogelijk, dat de moordenaar zich in de holle weg heeft opgesteld?

— Dan zou hij door het hout van de brug hebben moeten heenschieten. Bovendien zou Trevers hem dan toch hebben moeten zien, want deze holle weg is dun beplant en over enige kilometers afstand zo recht als een kaars, zodat ik dan toch de moordenaar had moeten zien. Het bos is hier nog zo ijl, dat men in een wijde omtrek om zich heen kan zien.

Weer trad er een stilzwijgen in, tot Raffles zei:

— Wat vindt gij er zelf van, dokter?

— Wel, mylord, nu gij de feiten zo naast elkaar zet, komt mij de hele toedracht van de zaak eveneens heel wonderlijk voor.

— Ik geloof het gaarne, riep Raffles uit. Laten wij eens nagaan: daar wordt een man op klaarlichte dag met een gewerkogel neergeschoten, en dat wel op een afstand van ternauwernood anderhalve of twee meter, te oordelen naar de aard van de wond. Van de moordenaar is echter geen spoor te zien. Zelfmoord kan de man niet gepleegd hebben, en toch mankeert er een kogel uit zijn revolver, waarvan de huls nog warm was. Ten slotte vindt mijn rentmeester de dode, en hij vertelt mij er niets van, dat hij u gezien, en zelfs

gesproken heeft. Vindt gij zelf niet dat deze aaneenschakeling van feiten zeer buitengewoon is?

— Dat ben ik volkomen met u eens, antwoordde de geneesheer hoofdschuddend.

Raffles knikte langzaam met het hoofd, wierp nogmaals een blik op het verschroeide jachtbuis en de wond van de dode en zei:

— Ik heb nu niets meer te zien, dokter, en ik dank u zeer voor uw bereidwilligheid. A propos, hebt gij de revolver nog hier, die in de hand van de dode is gevonden?

— Ja, mylord, het wapen ligt in mijn spreekkamer. Ik kan u echter nu al zeggen, dat het een gewone Colt is, met zes schoten, een nog bijna nieuw wapen, met automatische uitwerper van de lege hulzen.

— Uw beschrijving is zeer duidelijk, dokter, maar toch zou ik het wapen gaarne even willen zien, zei Raffles. Ik stel buitengewoon veel belang in deze zonderlinge zaak.

— Wel, mylord, niets is gemakkelijker, wees zo goed mij te volgen.

De drie heren verlieten de kamer en begaven zich nu naar het particuliere spreekvertrek van de geneesheer.

Deze opende de deur en trad op een schrijftafel toe, waarvan hij het ronde blad opende.

Op hetzelfde ogenblik slaakte hij een kreet.

— Wat is er? riep Raffles uit.

— Wat er is? De revolver is gestolen.

Raffles kwam haastig dichterbij.

Hij zag, dat de sleutel op het rolluik van de schrijftafel stak.

— Deze sleutel zat immers op het bureau? vroeg hij.

— Ja... ik doe het nooit op slot.

— Was de deur van dit vertrek dan gesloten?

— Neen, maar iedereen, die zou willen binnentreden, althans als hij van de straat afkwam, zou door de portier gezien worden.

— Het vertrek is gelijkvloers gelegen, niet waar?

— Zoals u hebt gezien.

— Mag ik eens kijken, waarop het raam uitziet?

Zonder het antwoord af te wachten, trad Raffles op het grote, brede raam toe, dat op dit ogenblik openstond, en boog zich naar buiten.

Het raam zag uit op een smal pad, dat zich langs de gehele breedte van het ziekenhuis uitstrekte.

Aan de tegenovergestelde zijde was dit pad afgesloten door een dikke ligusterhaag van ongeveer anderhalve meter hoogte.

Achter deze haag bevond zich de tuin van de notaris.

Raffles richtte zich weer op.

Brand, die eveneens uit het raam had geleund, merkte op:

— Het moet voor een behendig man niet moeilijk zijn, om door dit openstaande raam naar binnen te klimmen en zich van de revolver meester te maken.

— Zelfs een vrouw zou het kunnen, voegde Raffles er op eigenaardige toon aan toe. Hoe dan ook, de revolver is gestolen en de dief moet er natuurlijk een bijzondere reden voor hebben gehad.

Intussen had de dokter reeds de telefoon ter hand genomen en zich in verbinding gesteld met het politiebureau.

Zijn gelaat vertoonde een zorgelijke uitdrukking, toen hij het toestel weer op de haak plaatste.

— De zaak wordt hoe langer hoe onbegrijpelijker, zei hij zuchtend. Met welk doel kan men in 's hemelsnaam die revolver hebben kunnen wegnemen.

— Ik geef toe, dat het voor het ogenblik nog vrij onbegrijpelijk is, dokter, zei Raffles, maar wellicht kan juist deze omstandigheid ons enig licht in de zaak verschaffen. Ik moet u nu verlaten; mijn zaken roepen mij weer naar mijn Londen terug. Het spijt mij, want ik zou gaarne de afloop van deze tragische gebeurtenissen hebben leren kennen.

Brand had zijn vriend, terwijl hij sprak, een verwonderde blik toegeworpen, hij hield echter zijn opmerkingen voor zich en pas toen zij afscheid van de geneesheer hadden genomen en zich weer op straat bevonden, vroeg hij

enigszins verbaasd:

— Ik hoorde je daareven zeggen, dat we vanavond al weer terug gaan; ik meende echter dat je voornemens was, minstens een dag of drie te blijven.

— Dat ben ik ook, maar niet in mijn kwaliteit van Lord William Aberdeen.

— Hoe dan, als ik vragen mag? vroeg Brand.

— O, ik zal wel een of andere vermomming vinden, of ik ga in een naburig dorp wonen.

— En ik? Blijf je dan niet bij mij?

— Neen, amice, tot mijn spijt zal ik enige tijd je aangenaam gezelschap moeten missen.

— Dus je laat me hier alleen? vroeg Brand verwijtend.

— Het kan niet anders, want je zult me zodoende van meer dienst kunnen zijn, dan wanneer je bij mij blijft. Trouwens, je zult niet alleen zijn, maar misschien meer gezelschap hebben dan je lief is.

Brand keek zijn vriend vragend aan.

Hij hoorde aan diens toon, en zag aan zijn ogen, dat diens wonderlijke hersens reeds een plan hadden uitgedacht, en dat hij daarbij een rol zou moeten spelen.

Hij kende het ironische lachje op het gelaat van zijn vriend.

— Wil je me nu eens eindelijk zeggen, wat je met mij van plan bent? vroeg hij dringend. Wat moet ik doen?

— Ik heb een mooi karweitje voor je, amice, een karweitje, waar je dol op bent. Je moet een poosje voor gouvernante spelen.

— Dacht ik het niet?... En wie heeft een gouvernante nodig?

— De kleine Cecile Fitzwilliams.

Brand keek Raffles met grote ogen en open mond aan.

— Het dochttertje van Lord Percy Fitzwilliams? vroeg hij eindelijk stamelend. Wat ter wereld...?

— Vraag nu maar niets meer, amice, het zal je gauw genoeg duidelijk worden. Ik wil eens zien, hoe het in dat huis toegaat; dat is alles.

— Heb je dan enig vermoeden, dat...? zei Brand.

— Ik heb niet het minste vermoeden,

zei Raffles kortaf. Er is mij alleen zoëven iets te binnen geschoten en ik wil dat nader onderzoeken.

— Maar Cecile Fitzwilliams heeft een gouvernante, riep Brand op jammerende toon.

— Dat weet ik, zei Raffles kalm, maar het mens is oud en ziekelijk en zij zal haar betrekking wel niet lang meer kunnen uitoefenen.

— Denk je dat? vroeg Brand weifelend.

— Ik denk, dat zij morgen al niet meer in staat zal zijn haar werkzaamheden te hervatten.

— O, ik ken die trucjes van je, mompelde de jongeman, luid vervolgende: Maar hoe kom ik aan kleren? Aan getuigschriften?

— Maak je daarover niet bezorgd, amice, van dat alles hebben wij thuis in overvloed. Maar nu gaan wij eerst eens naar Kenneby; ik wil weten, waarom hij mij de ontmoeting met de dokter verzwegen heeft.

Zij hadden aldra hun huis bereikt en Raffles stuurde onmiddellijk een stalknecht naar de rentmeester.

Een half uur later kwam deze het vertrek binnen, waar Raffles zich bevond.

Raffles keek Kenneby enige tijd met strenge blik aan en zei toen:

— Sedert wanneer vertrouw je mij niet meer, Kenneby?

— Mylord... ik ...weet niet...

— Kom, oude heer, je behoeft toch tegenover mij van je hart geen moordkuil te maken. Ik heb zoëven alles gehoord. Zeg ru eens op de man af, wat je wel bewogen kan hebben, te verzwijgen, dat je de directeur van het ziekenhuis op de plek van de moord gezien hebt.

— Heeft hij u dat zelf gezegd? riep de oude man verschrikt uit, terwijl hij Raffles angstig aankeek.

— Ja zeker, Kenneby, antwoordde Raffles, verwonderd over de houding van de oude man. Waarom heb je mij dat zoëven niet meegedeeld?

— Omdat ik dacht... ik meende...

Raffles stampste ongeduldig op de vloer.

— Je heb de geneesheer misschien voor de moordenaar aangezien?

Kenneby boog het hoofd en knikte bevestigend.

— Maar waarom heb je dat verzwegen? riep Raffles uit, terwijl zijn verbazing steeds toenam. Je had toch gerust en met de hand op het hart kunnen getuigen wat je gezien hebt?

De oude man bleef zwijgen.

Raffles wisselde een blik met Charles Brand die zwijgend op enige afstand was blijven staan.

In de ogen van de jongeman was de grootste verbazing te lezen.

Er scheen geen einde aan het drukkend stilzwijgen te zullen komen, dat nu volgde.

— Je wilt mij dus niet zeggen, waarom je mij dat verzwegen hebt, Kenneby? vroeg Raffles, terwijl hij op de rentmeester toetrad en hem de hand op de schouder legde.

— Dat kan ik niet... nu nog niet, mylord, stamelde de rentmeester op doffe toon, bijna onhoorbaar.

— Het is goed, Kenneby, je kunt gaan, zei Raffles, maar je bent nog niet van mij af.

De oude rentmeester vestigde een

stekende blik op zijn meester, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, en strompelde het vertrek uit.

Raffles en Brand keken elkander even aan, toen de deur achter de oude man was dichtgegaan.

— Ik mag lijden, dat dit raadsel spoedig wordt opgelost, zei Brand, want ik martel tevergeefs mijn hoofd af met de vraag wat van al deze zonderlinge dingen wel de reden kan zijn. De houding van de oude Kenneby lijkt mij eenvoudig ongelooflijk.

— Het is zeker zeer vreemd, zei Raffles, terwijl hij zich met de hand over het voorhoofd streek, en toch kan het naderhand blijken, dat wij alles heel eenvoudig zouden hebben gevonden, als we alle feiten maar kenden. Omdat ik wil proberen, die te leren kennen, zullen wij eerst de plek van de misdaad eens gaan bekijken. Misschien leert dat onderzoek ons wel wat nieuws, wat de justitie en de geneesheer over het hoofd hebben gezien. Het is nog vroeg en het is verrukkelijk weer.

— Goed, laten wij gaan, riep Brand uit, verheugd dat hij zijn gedachten een andere richting kon geven en niet langer werkeloos behoefde te blijven.

HOOFDSTUK IV

DE PLEK VAN DE MISDAAD

De twee vrienden begaven zich op weg naar het pas aangelegde bos, waar de raadselachtige moord was gepleegd.

Enige tijd liepen zij zwijgend voort. Plotseling vroeg Raffles:

— Waar zou toch de dochter van Kenneby, onze kleine Ellen zitten? Ik heb haar nog in het geheel niet gezien.

— Dat is waar, merkte Brand op. Het meisje kwam ons anders altijd dadelijk begroeten.

Weer liepen de vrienden enige tijd zwijgend voort.

Van tijd tot tijd mompelde Raffles enige onverstaanbare woorden.

Toen zij weer voorbij het ziekenhuis op de markt gingen, kwam aldaar er een

jongeman uit de openstaande deur te voorschijn, met een aktentas onder de arm, die het plein overstak en in het voorbijgaan beleefd de hoed voor de twee bezoekers lichtte.

— Was die knappe jongeman niet de zoon van de geneesheer-directeur? vroeg Raffles.

— Ja, dat was Reynold Sturdy.

De zoon van de directeur scheen haast te hebben, want hij was aldaar uit het gezicht verdwenen.

Raffles keek hem glimlachend na.

— Hij schijnt een beetje schuw te zijn, zou ik zeggen, merkte hij op. Als ik mij niet vergis, heeft hij vroeger wel eens enige woorden met ons gewisseld,

als wij hier op jacht waren.

— Ja, maar dat is al een jaar of twee, drie geleden. In die tijd kan er veel gebeurd zijn.

— Je hebt gelijk, misschien is de jongeman in die tijd wel verliefd geworden en dan slaat men meestal geen acht op andere levende wezens, dan op het voorwerp zijner liefde.

Intussen waren de twee vrienden het dorp bijna uit en volgden nu de weg, die naar het pas aangelegde bos voerde, hetwelk zij na ongeveer tien à vijftien minuten hadden bereikt.

Zij verlieten nu de brede straatweg en sloegen een pad in, dat tussen de nog dunne bomen door naar de holle weg voerde, die het bos over de gehele breedte doorsneed.

Aldra hadden zij het smalle bruggetje bereikt, hetwelk over de holle weg geslagen was.

Hier bleven de twee vrienden staan en keken met de grootste aandacht om zich heen.

— Zou die holle weg gebruikt worden? vroeg Brand eindelijk.

— Ik denk alleen door spelende kinderen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik geloof veeleer, dat het een greppel is, die vroeger als bed heeft gediend voor een smal beekje, dat thans geheel en al is opgedroogd...

Hij liep langzaam naar het bruggetje en bleef in gedachten verzonken staan.

— Als ik me niet vergis, zei hij eindelijk, is dit de plek, waar Dick Trevers de laatste adem heeft uitgeblazen. Men kan nog duidelijk het geronnen bloed zien op de takken, waarvan de leuning is gemaakt.

Brand kwam op zijn beurt naderbij en bekeek de plek.

— Ik geloof, dat dokter Sturdy gelijk had, toen hij zei, dat de moordenaar onmogelijk in deze holle weg kan hebben gestaan, want ten eerste zou Trevers hem dan op geruime afstand hebben moeten zien, en ten tweede, zou hij moeilijk te raken zijn geweest.

— Je hebt gelijk, zei Raffles. De kogel heeft hem juist van voren geraakt, bijna midden in het lichaam. Weet je, wat mij opvalt, Charles? Ik vind dat dit

bruggetje bijzonder smal is.

— Dat is het zeker. Twee mensen zouden er elkaar niet op kunnen passeren.

— En Dick Trevers was nu juist niet mager, riep Raffles uit. Het bruggetje is ongeveer tachtig centimeter breed, zou ik zeggen, blijkbaar is het hier slechts geplaatst ten behoeve van de voetgangers, die niet door de holle weg willen klimmen. Ik geloof niet, dat dit feit zonder enige betekenis is.

Intussen had Brand een blik om zich heen geslagen door de gehele omgeving.

— Is dat niet het kasteel van de familie Fitzwilliams? vroeg hij, terwijl hij wees op een oud gebouw op ongeveer een kilometer afstand, waarvan de daken en vensters duidelijk door de dunne bomen heen te zien waren.

— Ja, dat is het slot van graaf Fitzwilliams, antwoordde Raffles.

— Daar valt mij iets in, riep Brand plotseling uit. Het gerucht doet immers de ronde, dat er een langdurige vete heeft bestaan tussen Lord Fitzwilliams en Dick Trevers? Hij wilde een stuk land van hem hebben, is het niet?

— Ik weet waar je heen wilt, Charles, zei Raffles op kalme toon. Ik zelf acht het volstrekt niet onmogelijk, dat een man als Lord Percy tot een misdaad als deze zijn toevlucht zou nemen om zijn plannen te kunnen doorzetten. Maar zeg mij eens, of je het zelf waarschijnlijk acht, dat men vanuit een van die vensters daarginds op een kilometer afstand een man zou kunnen doodschieten?

— Neen, dat is, dunkt mij onmogelijk. Niet alleen draagt geen enkel gewoon geweer zo ver, maar bovendien is de kogel immers in opwaartse richting door het lichaam gegaan, terwijl juist het tegenovergestelde het geval zou zijn geweest, als het schot uit een van die ramen was gelost. Vergeet bovendien niet, dat de kleren van de vermoorde waren geschroeid. Je ziet dus wel, dat wij met deze mogelijkheid geen rekening behoeven te houden, zei Raffles. En toch...

Hij eindigde de zin niet, maar wierp opnieuw een onderzoekende blik om

zich heen.

Toen keek hij omhoog.

— Het schijnt, dat er telegraafdraden van Morston naar de dichtstbijzijnde stad door dit bos lopen? zei hij terloops.

— Ja, dat zie ik nu ook, gaf Brand toe. Ik had er nog niet op gelet.

Raffles liep met de handen in de zakken en zacht fluitend, naar de dichtstbijzijnde telegraafpaal.

Hij bleef er voor staan en liep er toen langzaam omheen.

Tot grote verwondering van Brand haalde Raffles zijn vergrootglas te voorschijn en begon de paal aandachtig te onderzoeken.

Ten slotte wenkte hij zijn vriend naderbij te komen.

— Kun je er tegen, dat ik even op je schouders klim, Charles? vroeg Raffles.

— Als het nodig is, zeker, antwoordde Brand terwijl hij zijn vriend verwonderd aankeek, op wiens gelaat een trek was verschenen, waarvan hij de aard goed kende: De Grote Onbekende had een spoor gevonden.

Brand bukte zich voorover en steunde met beide handen tegen de telegraafpaal.

Raffles klom lenig als een kat op zijn schouders en begon toen opnieuw de paal door zijn vergrootglas te onderzoeken.

Een paar minuten later sprong hij luchtig weer op de grond.

— Ben je nu iets verder gekomen, Edward? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik geloof althans een kleine tip van de sluier te hebben opgelicht, antwoordde Raffles. Voor het overige zul jij echter moeten zorgen. Wij zullen onze werkzaamheden moeten verdelen. Ik ga nu aanstonds naar Mary Trevers.

— Daarheen zou ik je graag willen vergezellen, riep Brand uit.

— Daar is niets tegen, als je binnen een half uur tot een behoorlijke gouvernante bent gemetamorfoseerd.

— Goed, zei Brand, verheugd dat hij zijn vriend kon vergezellen.

Onder hun wandeling kon Brand zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwin-

gen.

— Wil je mij niet zeggen, wat je ontdekt hebt, Edward? vroeg hij. Ik kan aan je gezicht zien, dat je onderzoek niet vruchteloos is geweest.

— Ik weet nog niets met zekerheid, antwoordde Raffles, maar wat ik heb gezien, wil ik je wel mededelen. Weet je, bijvoorbeeld, waarom Trevers juist op het bruggetje is neergeschoten?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van.

— Omdat het zo smal was. Hij kon noch naar links, noch naar rechts uitwijken.

Brand keek zijn vriend met open mond aan.

— Dat heeft toch voor een goed schutter niet zoveel te betekenen, meende hij.

— Er was in het geheel geen schutter, zei Raffles kalm.

— Wat zeg je daar, riep Brand uit.

— Althans niet in de eigenlijke zin van het woord. Ik vermoed, dat hij zich ongeveer op één à twee kilometer afstand heeft bevonden.

Brand begreep er niets van en zei al zuchtend:

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat het mij ontgaat, maar wat heb je eigenlijk aan die telegraafpaal ontdekt?

— Niets anders dan dat men daar waarschijnlijk gisternacht is ingeklommen, en wel met behulp van klimijzers.

— Maar in welk verband staat dat dan met de moord? vroeg Brand.

— Dat zul je te zijner tijd horen. Hier zijn wij aan de woning van Dick Trevers.

De twee vrienden stonden nu voor een grote, goed onderhouden boerenhofstede.

Raffles lichtte de klink op van het kleine, groen geschilderde hek, hetwelk een moestuin afsloot en liep vlug naar de boerderij, door Brand op de hielen gevolgd.

Zoals bijna overal in deze streek, stond de deur van het huis open, zodat zij dus ongehinderd konden binnengaan.

In een brede, lichte gang, bevond

zich rechts een deur, aan dewelke Raffles aanklopte.

Toen er geen antwoord kwam, draaide hij voorzichtig de kruk van de deur om.

De twee mannen konden nu een blik slaan in een degelijk, ouderwets gemeubeld vertrek.

In het midden van de vloer stond een zware, eikenhouten tafel, en aan de tafel zat een jong meisje, voorover geleund, het hoofd op de armen rustend, die zij recht voor zich had uitgestrekt.

Op het geluid van de opengaande deur hief zij het hoofd op, draaide zich om, en keek de binnentredenden met een enigszins verwilderde blik aan.

De twee mannen zagen hoe bleek zij was, en dat haar ogen rood bekreten waren.

Het meisje scheen de binnentredenden echter direct te herkennen.

Zij wiste haar tranen af met een zakdoek, die zij krampachtig in de hand hield en kwam de bezoekers enige stappen tegemoet.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mylord, zei zij, dat ik u in deze toestand ontvang. Maar mijn arme vader...

— Ik begrijp het, Mary, viel Raffles haar in de rede, terwijl hij haar de hand reikte en vriendelijk aankeek. Ik kom juist in de hoop, dat ik deze treurige zaak voor u tot een goed einde zal kunnen brengen. Maar daartoe zult gij mij ook in alles moeten vertrouwen.

Het meisje wierp de Grote Onbekende een schuwe blik toe.

Toen boog zij het hoofd en prevelde enige onverstaanbare woorden.

Vervolgens wees zij op een stoel, als om haar bezoekers uit te nodigen plaats te nemen.

Raffles bleef echter staan en vroeg, zonder zijn blik van het gelaat van het meisje af te wenden:

— Als gij wilt, dat wij u helpen zullen, moet gij mij eerst zeggen, om welke reden gij een uur geleden de revolver uit het bureau van de dokter van het ziekenhuis hebt weggenomen.

Mary Trevers werd zo mogelijk nog bleker.

Zij bracht de hand aan het hoofd en wankelde enige schreden achteruit om steun te zoeken bij de tafel.

— Ik weet niet, wat gij bedoelt, mylord, zei zij eindelijk op doffe toon en met een verschrikte uitdrukking in haar ogen.

— Dat weet je heel goed, Mary, zei Raffles bedaard. Je hoeft niet te proberen dat te ontkennen, dat zal ik je direct bewijzen.

Met een paar stappen was Raffles bij een deur, die blijkbaar tot een naburig vertrek toegang gaf en waartegen een grote voorschoot, zoals de boerinnen ze in deze streek bij het werk veel dragen, aan een kram was opgehangen.

Hij tastte in een der zakken en haalde er een revolver uit, die hij op de tafel legde.

— Gij begrijpt dat het er mij niet om te doen is, u in het ongeluk te storten, zei hij op zachte toon. Gij kunt de revolver behouden als gij dat wilt.

Het meisje liet zich op een stoel vallen en verborg snikkend het hoofd in de handen.

Raffles en Brand wachtten geduldig, tot deze aanval van smart was bedaard.

Toen Mary Trevers haar rode ogen droogde, zei zij bijna onhoorbaar:

— Ik zal het u toevertrouwen, mylord. Ik zal u alles zeggen, wat ik weet.

— Doe dat Mary en wees er verzekerd van, dat ik het niet vraag uit nieuwsgierigheid, maar alleen voor je eigen bestwil.

— Welnu dan, mylord, ik geloof niet, dat mijn vader zelfmoord heeft gepleegd. Raffles en Brand wisselden een veelbetekenende blik.

Het jonge meisje scheen dus nog niet op de hoogte te zijn van het feit, dat men een gewerkgogel in het lichaam van haar vader had gevonden.

Zij hielden echter de woorden terug, die hen op de lippen zweefden en Mary Trevers vervolgde:

— Een van de landarbeiders hier in de buurt, die ik ken, vertelde mij, dat er maar vijf patronen op zijn revolver waren gevonden. Ik weet, op wie mijn vader de zesde kogel heeft afgeschoten. Ik weet het; ik was er de ongeziene ge-

tuige van.

Het jonge meisje wachtte even, alvorens verder te spreken, terwijl er een blos naar haar wangen opsteeg:

— Gij moet weten, mylord, dat de zoon van Lord Fitzwilliams, Cedrik, mij sedert geruime tijd achterna loopt, ofschoon ik hem herhaaldelijk te kennen heb gegeven, dat ik niets van hem wilde weten. Ik behoef er geen geheim van te maken, mylord, dat ik mijn hart reeds verpand heb aan John Dugdale. Weliswaar heeft hij geen geld, maar ik houd van hem en heb beloofd dat ik zijn vrouw zal worden.

Raffles en Brand hadden glimlachend naar deze naïeve lofrede geluisterd, maar daarna betrok plotseling het gelaat van de Grote Onbekende.

Hij herinnerde zich maar al te goed, dat het laatste woord door Thomas Kenneby uit de mond van de dode opgevangen, de naam John Dugdale was geweest.

Hij gunde zich echter geen tijd om deze gedachten verder uit te spinnen, want Mary Trevers vervolgde:

— In de laatste dagen begon het gedrag van Cedrik Fitzwilliams werkelijk onverdraaglijk te worden. Vanochtend zeer vroeg, toen het nog bijna donker was, en ik naar de weide wilde gaan om naar het melken te kijken, kwam een auto uit de richting van de stad aanrijden, waarin Cedrik Fitzwilliams en zijn vader gezeten waren. Zij waren beiden in avondtoilet en kwamen blijkbaar terug van een of andere herenpartij. Zij waren althans beiden niet helemaal nuchter. Niet zodra had Cedrik mij herkend, of hij stopte, stapte uit de wagen en begon mij opnieuw met zijn liefdesverklaringen lastig te vallen. Plotseling hoorde ik de dreigende stem van mijn vader, die even na mij de boerderij verlaten had. Hij had alles gehoord. Met een paar stappen was hij bij Lord Fitzwilliams, die hij aankeek met een blik, die ik nooit zal vergeten. Het begon toen reeds langzaam licht te worden. Mijn vader nam mij bij de arm en gebod mij weer naar huis terug te gaan. Ik had echter op zijn gelaat een uitdrukking gezien, waarvan

ik was geschrokken, zodat ik zijn bevel niet opvolgde en mij op enige afstand achter een boom verschool. Wat er toen precies gebeurd is, weet ik niet. Wel echter kon ik de stem van mijn vader horen, die Cedrik de bitterste verwijten over zijn gedrag deed. Toen hoorde ik van deze laatste een minachtend lachje en bijna onmiddellijk daarna, zag ik hoe mijn vader in zijn zak tastte, waar ik wist, dat hij zijn revolver droeg en het wapen op Cedrik Fitzwilliams richtten. Deze uitte een kreet, greep naar zijn arm en viel wankelend in de armen van zijn vader. De chauffeur kwam toelopen, en beiden droegen zij de gewonde in de auto, die dadelijk daarna snel wegreed, terwijl mijn vader dreigend de vuist achter de wegrijdende wagen ophef. Dodelijk verschrikt snelde ik naar de boerderij terug, en een paar uur later kwam men mij het bericht brengen, dat mijn vader zich bij het kleine bruggetje in het bos van het leven had beroofd.

Het jonge meisje zweeg en begroef opnieuw het gelaat in de handen.

Raffles wachte weer tot zij bedaard was en vroeg toen vriendelijk:

— Weet gij zeker, dat Cedrik uw vader niet bedreigd heeft? Had hij zelf geen wapen in de handen?

Het jonge meisje dacht even na en antwoordde toen:

— Ik meen wel iets te hebben zien glanzen in het licht van de autolampen, maar ik kon niet duidelijk onderscheiden wat het was.

— Nu, het komt er niet op aan; het overige kan ik mij wel indenken, vervolgde Raffles. Gij hebt in het ziekenhuis gehoord, dat zich daar de revolver van uw vader bevond, en gij vreesde dat men hem van de doodslag op Cedrik zou beschuldigen. Gij zijt door het openstaande raam geklommen, gij hebt de revolver weggenomen, om aldus ieder overtuigend bewijs tegen uw vader te vernietigen.

— Zo is het, mylord, antwoordde het jonge meisje toonloos. Als gij vijf minuten later waart gekomen, zou ik de revolver in de waterput hebben gooid.

— Nu is er alweer iets opgelost, mompelde Raffles. Alleen vraag ik mij af: Waarom had Dick Trevers de revolver in de hand, toen hij over het bruggetje liep? Welke reden had hij daarvoor?

Raffles verzonk in gepeins, waaruit hij plotseling werd opgeschrikt, toen hij een blik door het raam wierp, dat op de landweg uitzag.

Hij trad snel op het jonge meisje toe, boog zich over haar heen en zei op dringende toon:

— Gij zult sterk zijn, nietwaar, Mary? Daarginds komt Cedrik Fitzwilliams aan.

Het meisje stond op, terwijl er een uitdrukking van dodelijke schrik, gemengd met verbazing op haar gelaat verscheen.

— Wat moet ik in 's hemelnaams doen, mylord? vroeg zij.

— Gij hebt niets te vrezen. Kunnen wij het huis langs een andere zijde verlaten en weer op de landweg komen?

— Zeker, mylord. Gij behoeft slechts deze deur uit te gaan; gij komt dan in een gang, vandaar in de keuken, en zo kunt gij door de moestuin het huis verlaten.

— En achter die deur kunnen wij ons verschuilen, om te horen, wat dat heerschap u te vertellen heeft.

— Alstublieft mylord, laat mij niet in de steek.

— Dat zullen wij niet, maar ik wil niet, dat hij ons hier ziet. Als wij weer binnen komen, moet dat als bij toeval zijn. Als hij het u te lastig maakt behoeft gij ons slechts te roepen.

In een oogwenk waren de twee mannen achter de tussendeur verdwenen.

Bijna op hetzelfde ogenblik was Cedrik Fitzwilliams ongevraagd de deur van de boerderij en vervolgens die van de grote woonkamer binnengekomen.

Hij was een jongeman van omstreeks vijftienvintig jaar, met een smal vossen-gezicht, dat maar al te duidelijk zijn lage hartstochten verried.

Hij droeg zijn rechterarm in een verband.

Hij trad grinnikend het vertrek binnen en zei met een hatelijk lachje:

— Je ziet, kindlief, dat je vader van-

ochtend geen al te vaste hand heeft gehad. Een paar centimeters meer naar links en hij had mij in de borst getroffen.

— Gij zoudt dan uw verdiende loon hebben gehad, zei het jonge meisje koel.

— Dat meen je niet, schat. Ik deed toch niets anders dan zeggen hoeveel ik van je houd.

— Gij weet heel goed, dat ik daar niet van gediend ben, en er nooit van gediend zal zijn, zei Mary Trevers op vaste toon.

— Misschien verandert gij nog wel eens van gedachte, hernam de jongeman terwijl hij zijn ogen met een blik op het jonge meisje richtte.

— Ge weet dat ik nooit van gedachten zal veranderen, zei Mary Trevers hooghartig. Ik vergeet hem nooit.

— Dat zou ik u toch sterk aanraden, want hij is voor u verloren.

Mary Trevers perste de rechterhand op haar hart.

Zij keek haar bezoeker strak aan en onmiddellijk zag zij, dat de ellendeling iets voor haar verzweg; dat hij met haar speelde als de kat met de muis.

Er kwam een harde uitdrukking in haar ogen.

Toen deed ze plotseling een paar stappen naar hem toe en greep hem met haar krachtige handen in de borst, terwijl zij hem heen en weer schudde.

— Zeg mij, wat er met John Dugdale is, beval zij kortaf op ruwe toon. Gij weet iets van hem.

— Misschien wel, schat, zei de jongeman sarrend.

— Zeg het, riep Mary Trevers, terwijl al het bloed uit haar gelaat week.

— Als je het zo graag wilt weten? Welnu... Dugdale is gearresteerd onder verdenking van de moord op je vader. Hij is op het ogenblik in voorlopige hechtenis.

Haar armen zakten omlaag, en zij keek om zich heen, alsof zij zich in een geheel vreemde omgeving bevond.

Op het ogenblik deed zich het geluid van stemmen vlak voor het raam horen.

Raffles en Brand kwamen luid prattend het pad langs, dat voorbij het huis

naar de voordeur leidde.

Blijkbaar hadden zij alles woord voor woord gehoord.

Mary Trevers haalde verlicht adem.

Zij snelde naar de deur en opende

deze, terwijl Cedrik woedend de tanden op elkaar klemde en de gesloten linker-
vuist ophief.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwamen Raffles en Brand de kamer binnen.

HOOFDSTUK V

DE GOUVERNANTE VAN HUNLOKE CASTLE

Raffles deed alsof hij dat dreigend gebaar niet gezien had en zei op zijn hoffelijke toon:

— Als ik mij niet vergis, heb ik het genoeg the most honourable Cedrik Fitzwilliams voor mij te zien?

De jongeman boog zwiingend.

— Gij herinnert u zich mij waarschijnlijk niet meer?

— O, jawel, mylord. Ik meen mij te herinneren dat mijn vader en gij wel eens samen hebben gejaagd.

— Zo is het, zei Raffles, terwijl hij de jongeman joviaal op de schouder klopte. Maar ik zie, dat gij geblesseerd zijt? Toch niet ernstig, hoop ik?

— O, het heeft niets te betekenen. Een onhandigheid van een onzer drijvers.

— Ik geloof, dat gij uw gesprek hier beëindigd hebt, en ons wel naar het dorp zult willen vergezellen?

— Eigenlijk was ik nog niet van zins heen te gaan, mylord, zei Cedrik onbeschaamd. Ik had hier het een en ander met Miss Trevers te bespreken...

— Heeft dat zo'n haast, dat het geen uitstel kan velen? viel Raffles hem kalm in de rede.

— Gij moet gaan, klonk het bijna toonloos van de lippen van Mary Trevers.

— Gij hoort het, vervolgde Raffles, steeds even vriendelijk en voorkomend. Ik geloof dat uw aanwezigheid hier ter plaatse niet op prijs wordt gesteld.

Cedrik beet zich op de lippen, en trok zijn voorhoofd in rimpels, fronste de wenkbrauwen en ging langzaam naar de deur.

Hij wierp Mary Trevers nog een laatste misnoegde blik toe en verliet het

vertrek.

— De jongeman schijnt op ons gezelschap niet bijzonder gesteld te zijn, riep Raffles glimlachend.

Raffles trad op Mary Trevers toe, greep haar handen en zei deelnemend:

— Ik heb alles gehoord, Mary, maar ik verzeker je, dat John Dugdale zich geen volle dag in gevangenschap zal bevinden. Ik zal zijn onschuld duidelijk weten te bewijzen. Vertrouw gerust op ons.

Heldere tranen verschenen in de ogen van het meisje.

— Ik vertrouw u volkomen, mylord. En u ook, mijnheer Brand. Ik bid tot God, dat gij er in slaagt, John weer aan mij terug te geven. Hoe is het mogelijk, dat hij gearresteerd werd?

— Dat kan ik u wel zeggen, antwoordde Raffles. Uw vader heeft in zijn laatste ogenblikken de naam van Dugdale genoemd. Waarschijnlijk heeft de politie daar een ernstige aanwijzing tegen uw minnaar in gezien. Maar wij zullen nu meteen maar aan het werk gaan. Houd goede moed en laat alles aan ons over. En wat Cedrik Fitzwilliams betreft, ik geef u de verzekering, dat hij het u nooit meer lastig zal maken.

De twee mannen namen afscheid van het jonge meisje, dat thans al haar hoop op hen gevestigd had.

Het was omstreeks twee uur in de namiddag.

Toen zij weer door het bos liepen zag Brand hoe Raffles een eigenaardige blik wierp op een der vensters van het kasteel der Fitzwilliams.

— Mag ik eens weten wat jij van plan bent te doen, terwijl ik daarginds in die ellendige rokken rondloop? vroeg

Brand.

— O, jawel, ik ga hier bij het bruggetje wat heen en weer kuleren, van het ogenblik, dat de Juisternis valt, tot het uur, waarop de zon opgaat, antwoordde Raffles bedaard.

— Waarom? riep Brand verbaasd uit. Je denkt toch niet, dat de moordenaar hier weer zal terugkomen?

— Ja, dat denk ik wel, namelijk om het geweer weg te halen, waarmee hij Dick Trevers heeft neergeschoten, antwoordde Raffles.

Brand keek zijn vriend aan, alsof hij het bij heldere hemel hoorde donderen.

— Dat geweer is dus nog hier? vroeg de jongeman.

— Ja, het is nog hier. Je zult gauw genoeg horen, amice, zei Raffles glimlachend, waar en waarom het nog hier is. Maar hier zijn wij aan het bureau van politie. Wij zullen er eens binnen gaan en vragen, op welke gronden Dugdale wel gearresteerd kan zijn.

Zij gingen het kleine gebouw binnen, waar zij aanstonds voorkomend ontevreden werden door de commissaris, aan wie Raffles het doel van zijn komst uiteenzette.

— Het spijt mij genoeg dat ik hem heb moeten arresteren, mylord, zei de commissaris op ernstige toon, maar ofschoon de bewijzen van zijn schuld overstelpend zijn, kan ik mij toch niet voorstellen, dat hij werkelijk schuldig is. Hij is in het gehele dorp bemind om zijn goedhartigheid en de liefde, waarmee hij voor zijn oude moeder zorgt.

— Maar ik zou graag de bewijzen willen weten commissaris, zei Raffles enigszins ongeduldig.

— Ziehier, mylord: ten eerste voert men tegen hem aan, dat de vermoorde zijn naam noemde even voor hij de laatste adem uitblies. Ten tweede heeft hij herhaaldelijk in het openbaar verklaard, dat hij zijn dochter in geen geval aan die armoedzaaier, zoals hij hem noemde, zou geven. Bovendien heeft hij reeds lang een vete met de vader van Dugdale gehad.

— Met hem ook al? mompelde Raffles.

— 't Ging om een klein stukje grond. Verstandige mensen zouden dadelijk hebben toegegeven, maar het betrof hier twee koppige boeren. En wat dat zeggen wil, zult gij wel weten, die zelf landeigenaar zijt.

— Ik weet het. Zijn er nog andere bewijzen?

— Bij een huiszoeking in de woning van de jonge boer is daar een tweeloops jachtgeweer gevonden, die kogels verschoot van hetzelfde kaliber als waarmee Dick Trevers gewond is. Eén van de patronen was leeg, de andere was nog met een kogel geladen.

— Noemt gij dat een bewijs? riep Raffles verbaasd uit.

— Dat is nog niet alles, mylord; hij weigerde de reden op te geven, waarom een van de patronen was verschoten.

Raffles keek peinzend het raam uit.

Plotseling riep hij uit, terwijl hij naar buiten wees:

— Wie is die man, die daar voorbijgaat, mijnheer de commissaris?

De commissaris kwam naast hem staan.

— Wel, dat is Lord Percy Fitzwilliams.

— Hij heeft dus zijn baard laten groeien? riep Raffles verbaasd uit. Ik zou hem bijna niet herkend hebben. Hij ziet er geheel anders uit dan vroeger. Zeg mij eens, op wie, vindt jij, dat de oude earl Fitzwilliams lijkt, Charles?

Brand wierp op zijn beurt een blik uit het venster, en slaakte een kreet van verbazing.

— Die man lijkt sprekend op dokter Sturdy, riep hij uit.

— Ja, dat is ons al meer opgevallen, mijnheer Brand, zei de commissaris glimlachend.

Brand hield het gelaat onafgewend op het gelaat van zijn vriend gevestigd, waarop thans een uitdrukking van grote voldoening te lezen was.

Raffles nam zijn hoed en wendde zich tot de commissaris met de woorden:

— Ik dank u voor uw inlichtingen, mijnheer de commissaris, en ik ben het met u eens, dat John Dugdale niet schuldig is.

— Ik hoop het van harte, mylord. Mag ik vragen, of gij nog lang hier blijft vertoeven?

— Wellicht blijf ik nog enige dagen hier, maar mijnheer Brand vertrekt in ieder geval over een paar uur naar Londen.

Raffles en Brand namen afscheid, en toen zij weer op straat stonden, zei de laatste:

— Ik durf er wat onder verwedden, dat je weer iets ontdekt hebt, Edward.

— Inderdaad, het begint al weer wat lichter voor mij te worden. Weet je, waarom Trevers de revolver in de hand hield, toen hij viel?

— Neen, dat weet ik niet... jij wel?

— Omdat hij in de verte tussen de bomen de genesheer zag, gewapend met zijn jachtgeweer en hem voor Lord Percy Fitzwilliams aanzag. Het is niet te verwonderen, dat de oude, koppige boer, die zo hardnekkig op een stuk van zijn grond gesteld was, naar een wapen greep om zich te verdedigen. Voor hij zijn vergissing bemerkte, stortte Trevers reeds neer, door de geheimzinnige kogel getroffen.

— Dat is best mogelijk, riep Brand uit. Intussen bedenk ik daar, dat wij geruime tijd de kern van de zaak uit het oog hebben verloren.

— Je meent die begeerte van Lord Fitzwilliams naar een stuk van de grond van Trevers?

— Precies.

— Nu, ook dat begint mij langzamerhand duidelijk te worden. Jij zelf zult mij misschien vanavond reeds de oplossing van het raadsel kunnen brengen.

— Maar wat schuilt er dan voor geheimzinnigs in dat stukje grond?

— Luister, heb je de eeuwenoude put gezien, die zich op enige afstand van de boerderij bevindt?

— Ja, maar die put wordt sedert een eeuw niet meer gebruikt, geloof ik.

— Welnu, het zou mij niet verwonderen, als in die niet gebruikte put de oplossing van het geheim moet worden gezocht. Laten wij nu spoedig aan de uitwerking van ons plan gaan. Allereerst gaan wij naar het kasteel van Lord

Fitzwilliams om hem een beleefdheidsvisite te brengen.

— Maar zijn zoon zal ons alles behalve gunstig ontvangen.

— Dat komt er minder op aan. De hoofdzaak is, dat wij ons plan bereiken.

De twee vrienden begaven zich naar huis, verwisselden van kleren en reden per auto naar het kasteel, dat zich op ruim een kilometer afstand bevond.

Met zijn scherp waarnemingsvermogen bemerkte Raffles reeds uit de verte, dat het landgoed sterk verwaarloosd was, waarschijnlijk wegens gebrek aan behoorlijke arbeidskrachten.

Een gegalonneerde lakei diende hen bij de heer des huizes aan.

Zij werden binnengelaten in een fraai gemeubeld vertrek, waar zich op dat ogenblik behalve Lord Fitzwilliams de kleine Cecile, een meisje van omstreeks twaalf jaar met blond haar en blauwe ogen, en haar gouvernante, een spichtige dame, van omstreeks vijftigjarige leeftijd bevonden.

De gouvernante was geheel in het zwart gekleed en hield zich met een haakwerkje bezig.

Zij waren nauwelijks gezeten, of Raffles haalde een pakje uit zijn zak, dat hij opende en waaruit hij twee dozen bonbons te voorschijn haalde.

Hij stak er één toe aan het kleine meisje dat direct begon te snoepen en gaf met een beleefd gebaar de andere doos aan de gouvernante, die ook niet afkerig scheen te zijn van zoetigheid.

— Ik heb deze bonbons uit Londen medegebracht, dames, zei Raffles, omdat ik weet, dat men in deze afgelegen dorpjes dergelijke versnaperingen niet kan krijgen.

De bonbons in de dozen waren keurig gerangschikt en terwijl het meisje dadelijk met volle hand toegreep, bracht de gouvernante met haar dorre vingers een der bonbons naar haar mond.

De versnapering scheen haar zo goed te bevallen, dat zij aldra de helft van de inhoud op had, zonder zelfs met een enkel woord aan het gesprek deel te nemen.

Raffles wendde zich nu tot de heer des huizes en zei:

— Ik mis uw zoon Cedrik tot mijn spijt.

— Die zal wel aanstonds verschijnen, bromde de oude man. De jeugd van tegenwoordig vertoeft veel buitenshuis.

— Gij herinnert mij daar aan een andere jongeman, merkte Raffles op. Ik heb zoëven Reynold Sturdy gezien. Weet gij ook, wat hij tegenwoordig doet?

Lord Fitzwilliams keek de vrager met zijn enigszins loddere ogen argwanend aan.

— Zoudt gij dat niet weten? vroeg hij. Dan moet gij er uw rentmeester Kenneby maar eens naar vragen.

— Mijn rentmeester? riep Raffles verwonderd uit. Wat bedoelt gij?

Er verscheen een boosaardige uitdrukking op het gelaat van de oude man.

— Als hij er zich zelf niet over wil uitlaten, moet gij u maar tot zijn dochter wenden, maar ik weet niet zeker, of zij u wel te woord zou willen staan.

— Excuseer, mylord, zei hij. Ik wens wel, dat gij wat duidelijker waart. Ik weet dus niet, wat hier in die tijd is voorgevallen. Waar doelt gij op?

— Weet gij dat niet? Het is toch algemeen bekend.

Hij wendde zich tot zijn dochtertje en zei:

— Ga wat in de tuin spelen, Cecile. Miss Blackbird zal wel met je mee gaan.

De wenk was te duidelijk om niet te worden verstaan.

De oude dame stond op en ging naar de tuin, terwijl het meisje haar schoorvoetend volgde.

Zodra zij het vertrek verlaten hadden, boog de oude Fitzwilliams zich naar Raffles over en zei grinnikend:

— De zoon van de directeur van het ziekenhuis is verliefd op de dochter van uw rentmeester, dat is alles.

— Weet gij dat zeker? vroeg Raffles.

— Absoluut. Zij ontmoeten elkaar in het geheim en om de praatjes hier in het dorp de kop in te drukken, heeft toen de oude Kenneby haar bij familie van hem uit logeren gestuurd.

Het was alsof plotseling een licht straalde in de duisternis, waarin nog

veel zaken voor Raffles verborgen waren geweest.

— Ik wist van dit alles niets af, zei Raffles.

— Dat spreekt vanzelf, mylord. Thomas Kenneby laat zich natuurlijk over dergelijke voorvallen niet uit.

— Maar Reynold Sturdy, vervolgde Raffles, heeft hij niets beloofd? Hij is toch een man van eer.

— O, jawel. Hij zal genoeg beloofd hebben, het is maar de vraag, of hij woord houdt.

— Dat zal hij zeker, daar kunt gij van op aan, zei Raffles op besliste toon.

Op dat ogenblik kwam de kleine Cecile met verschrikt gezicht de kamer binnensnellen.

— Wat kom je hier doen? vroeg haar vader. Heb ik je niet gezegd in de tuin te gaan spelen?

— Ja vader, maar Miss Blackbird is ineens zo akelig geworden.

— Begint dat weer? Heeft ze weer eens een bui? vroeg haar vader kwaad. Dat oude mens is tegenwoordig lastig met haar kuren.

— Ja, vader, maar het is nu heel anders. Zij is helemaal stijf en ze beweegt zich in het geheel niet meer.

Lord Percy haalde ongeduldig de schouders op.

— Dat is wat moois, bromde hij. Zou dat oude mens ons nu waarachtig in de steek laten? Verontschuldig mij een ogenblik, heren, ik zal zelf eens gaan zien.

Lord Fitzwilliams verliet het vertrek, terwijl Cecile achter hem aan trippelde, blijkbaar in haar schik, dat de gouvernante aan wie zij het land had, een poosje kwijt was.

Zodra zij alleen waren, zei Raffles op zachte toon:

— Begrijp je nu de houding van Kenneby?

— Ik geloof wel, dat ik nu inzie, wat hem tot zijn zwijgen heeft gepocht, zei Brand.

— Het is zo duidelijk als glas, amice. De oude man, bevreesd voor de toekomst van zijn enig kind, heeft de vader van haar vriend niet voor het gerecht willen dagen. Hij heeft, toen hij

op de plek van de misdaad kwam, daar de oude Sturdy met zijn geweer aange troffen en niet anders gedacht, dan dat hij de man was, die Trevers had neergeschoten. Er bevond zich immers op dat ogenblik niemand anders in de nabijheid.

— Zou Kenneby zich dan in het geheel niet hebben afgevraagd, welke reden de dokter wel zou kunnen hebben gehad?

— Zover heeft hij waarschijnlijk niet doorgedacht. Hij heeft alleen ingezien dat hij tot iedere prijs moest verzwijgen wat hij gezien had, daar anders de kans wel eens geheel verkeken zou kunnen zijn, dat de zoon van de man, die hij van moord zou betichten, de echtgenoot van zijn enig kind zou worden.

— Je hebt gelijk, gaf Brand op zachte toon toe. Ik begrijp nu ook de houding van onze oude rentmeester. Hij werd daarin nog gestijfd, toen hij vernam, dat er een geweerkogel uit het lichaam van Trevers was verwijderd.

Op dat ogenblik trad Lord Percy weer binnen.

Hij scheen zeer uit zijn humeur te zijn.

— Ik geloof dat het met het oude mens misloopt, zei hij. Zij is zo stijf als een plank. Zij heeft wel eens meer van die aanvallen, maar die duren meestal niet langer dan een paar uur, maar dit is geheel iets anders.

— Wilt gij mij toestaan, dat ik eens naar haar ga kijken? vroeg Raffles. Ik verbeeld mij enig verstand van dergelijke zaken te hebben.

— Zoals gij wilt, mylord, zei Lord Percy onverschillig.

Het drietal begaf zich naar het park, dat zich achter het kasteel uitstreekte.

Reeds op enige afstand zagen zij de gouvernante, alsof zij uit een steen gehouwen was, op een bank voor het prieel zitten.

De kleine Cecile stond haar met de handen op de rug met de nieuwsgierigheid van een kind aan te kijken.

Raffles trad op de gouvernante toe, lichtte de oogleden op, bekeek het tandvies en voelde haar pols.

— Dat is een heel merkwaardig geval van tetanus, merkte hij met een bezorgde klank in zijn stem op.

— Duurt zo iets lang, mylord?

— Er zal wel een maandje mee heengaan, mylord. Ik zou u sterk aanraden haar onmiddellijk naar het ziekenhuis te laten brengen, waar ze door een geneesheer kan worden behandeld.

— Maar wat vang ik dan in 's hemelsnaam met het kind aan? riep Lord Percy wanhopig uit. Zij is toch al zo bijdehand; geen enkele gouvernante houdt het lang bij haar uit.

— Als ik u van dienst kan zijn, kan ik u misschien wel helpen, zei Raffles. Een mijner kennissen in het naburige dorp, die ik zoëven sprak, zendt zijn dochter overmorgen naar een kostschool, zodat de gouvernante, die daar al tien jaren in dienst is, naar een andere betrekking moet uitzien. Ik ken haar goed, en acht haar zeer hoog. Op mijn aanbeveling en verzoek zal zij gaarne gedurende een maand toezicht op uw dochter willen houden.

— Ik dank u, mylord, zei Lord Fitzwilliams, en ik wil gaarne van uw aanbod gebruik maken. Natuurlijk wel te verstaan, als de geneesheer van het ziekenhuis uw uitspraak bevestigt.

— Daar kunt gij u aanstands zelf van overtuigen, zei Raffles, terwijl hij zijn hoed nam, als maakte hij zich gereed om te vertrekken. De gouvernante, Miss Finchbury, is haar naam, logeert op het ogenblik bij mijn oude rentmeester en is onmiddellijk tot uw dienst als gij het verlangt. Wij moeten u nu verlaten, want ik heb nog het een en het ander te doen. Wij zullen echter in het voorbijgaan, als gij het goedvindt, de directeur van het ziekenhuis inlichten. Miss Blackbird mag geen ogenblik langer zonder verpleging blijven.

De twee vrienden namen afscheid van Lord Percy, die de oude gouvernante kalm aan haar lot overliet. Zij stapten in de auto, die snel naar het ziekenhuis reed, waar Raffles aan de dienstdoende hoofdverpleegster verslag van zijn wedervaren deed.

HOOFDSTUK VI

HET WORDT LICHT

Zodra zij het landhuis bereikt hadden, en de werkkamer van Raffles waren binnengetreden, liet deze zich in een stoel vallen en keek in gedachten verzonken voor zich uit.

Na een poos hief hij het hoofd op en wierp Brand een veelzeggende blik toe.

— Er is vandaag veel voorgevallen, en ik geloof, dat wij langzamerhand ons doel naderen, amice, zei hij.

— Dat geef ik toe, maar de twee hoofdzaken zijn voor mij nog in een tastbare duisternis. Ten eerste weet ik nog niet, waarom Fitzwilliams absoluut het stuk land van Trevers wilde hebben en ten tweede weet ik nog altijd niet, wie Trevers heeft doodgeschoten.

— Op dat laatste kan ik je wel onmiddellijk antwoord geven, zei Raffles kalm. De moordenaar is Lord Percy Fitzwilliams.

— Dus toch, riep Brand uit. Maar verklaar mij dan eens, hoe dat mogelijk is. Hij kan toch onmogelijk van uit zijn raam, dat op een of twee kilometer afstand is, Trevers midden in de borst hebben getroffen.

— En toch heeft hij dat gedaan, hield Raffles op kalme toon vol.

— Maar hoe dan?

— Hij heeft een streek bedacht, waarbij electriciteit te pas kwam, antwoordde hij.

Brand staarde Raffles sprakeloos aan, en kon eerst geen woord vinden.

Toen stamelde hij:

— Ik begrijp het niet. Waar was dan het geweer?

— Het geweer was, waar het nu nog is; namelijk ergens in de grond begraven, midden in een van de bosjes voor het bruggetje.

— Nu begrijp ik, waarom je daar de wacht wilde houden.

— Precies. Ik wilde niet, dat de moordenaar het geweer weghaalde. Hij moet op heterdaad betrapt worden.

— Maar hoe weet je, dat het daar is? riep Brand, die nog steeds meende te dromen.

— Luister... ik kan het natuurlijk niet bezweren, maar ik kom door logische gevolgtrekkingen tot de overtuiging, dat daar ergens een geweer moet verborgen zijn.

— Ik ben zeer benieuwd naar je redenering. Verklaar je nader.

— Met genoegen. Maar wees zo goed, je intussen in de kleren van Miss Finchbury te steken.

Terwijl Brand die kleren aantrok, zei Raffles:

— Wat mij het eerst opviel, toen wij de plek van de misdaad bezochten, was het feit, dat de verslagene juist aan het begin van dat smalle bruggetje was gevallen. Ik kreeg de indruk alsof de moordenaar zijn slachtoffer juist daar had willen treffen. De geringe breedte van het bruggetje bracht mij aanstonds aan het denken. De man, die er overheen liep, vooral als hij wat corpulent was, kon nauwelijks een decimeter naar links en rechts uitwijken. Vervolgens trof mij de richting, die de kogel genomen had. Het was duidelijk, dat de loop van het geweer in schuine richting opgeheven moest zijn geweest. Ik moest dus wel tot de conclusie komen, dat de moordenaar bij het lossen van het schot, op de grond had gelegen. Maar daar er heinde en ver geen levend wezen te bespeuren was geweest, moest ik tevens aannemen, hoe zonderling het ook op het eerste gezicht mag klinken, dat het wapen ergens in de grond verborgen was geweest, met de monding misschien op een decimeter onder de grond.

— Waaruit leidt je dat af? vroeg Brand.

— Omdat ik bij het bekijken van het jachtbuis van Trevers daarop duidelijk de sporen van aarde heb gevonden, die blijkbaar met grote kracht

tegen het laken waren geslingerd, en ik was bijna zeker van mijn zaak, toen ik de telegraafdraden boven mijn hoofd zag, en de indrukken van klimijzers in de paal vond.

— Maar dan moet er toch een draad langs die paal naar de haan van het geweer zijn geleid?

— Dat spreekt vanzelf. Waarschijnlijk heeft een van de twee Fitzwilliams vandaag in de loop van de dag, nadat het lijk was weggehaald, die draad vlak boven de grond doorgeknipt en vervolgens met een ruk van de isolator losgetrokken. Dat was natuurlijk het werk van enkele ogenblikken. Het opgraven van het geweer zou echter te lang geduurd hebben.

— En je denkt, dat een van die twee dat vannacht zal wagen?

— Ik ben ervan overtuigd.

— En hoe zou de misdaad dan volgens jou in zijn werk zijn gegaan?

— Zeer eenvoudig, met een goede prismakijker kon Percy Fitzwilliams van uit een der bovenramen zeer duidelijk het bruggetje zien, benevens alle personen, die daar overliepen. Hij heeft daar op wacht gestaan als een kat, die op een muis loert, gereed om toe te springen. Zodra hij Trevers zag aankomen, had hij niets anders te doen, dan op een knop te drukken. De telefoondraad loopt namelijk over zijn dak en voor zijn zoon, die een blauwe maandag voor ingenieur gestudeerd heeft, was niets gemakkelijker, dan de draad af te takken naar de kamer. Zo werd, door het sluiten van de elektrische stroom, de haan overgehaald van het van tevoren nauwkeurig op het bruggetje gerichte geweer, dat waarschijnlijk dus 's nachts begraven is, zodat de kogel zijn dodelijk werk kon doen.

— Maar het doel, Edward. Het doel, riep Brand uit, die zich intussen had verkleed.

— Dat zal ik je zeggen. Tijdens de regering der Noormannen is deze streek, zo dicht bij de kust, herhaaldelijk het toneel geweest van een bloedige strijd. Meermalen zijn hier die woeste horden geland en het zou mij niet verwonderen, als een van de twee partijen de legerkas

aan de bodem van die put op het land van Trevers heeft toevertrouwd. Later is wellicht een geheime gang van deze put naar een der omringende kastelen gegraven, terwijl het niet onmogelijk is, dat die gang reeds destijds bestond. Wij zullen dat overigens, naar ik hoop, nog vanavond ontdekt hebben.

— Ik begin je te begrijpen. Je wilt zeker, dat ik nasporingen zal doen naar een of ander geheim document, waarin die put wordt aangewezen als de plek, waar de schat begraven is.

— Precies. Deze nacht is er bij uitstek geschikt voor, juist omdat ik bijna zeker weet, dat een van de twee schulden het geweer zal willen opgraven.

— Nu is er mij veel opgehelderd, wat mij volkomen onbegrijpelijk was, riep Brand uit, terwijl hij de laatste hand aan zijn vermomming legde. Alleen begrijp ik nog niet, waarom Dugdale geweigerd heeft de reden op te geven, dat een der lopen van zijn geweer gebruikt was en waarom Trevers zijn naam genoemd heeft kort voor hij stierf.

— Op de eerste vraag moet ik je volmondig antwoorden, dat ik het niet weet. Het is evenwel niet onmogelijk, dat onze jonge vriend in zijn vrije tijd zich oefende in het schieten en dat hij dit niet durft te bekennen. Wat de tweede vraag betreft: Trevers heeft de naam van de minnaar van zijn dochter niet genoemd.

— Wat zeg je daar? riep Brand verbaasd uit. Kenneby was toch zeer beslist in zijn bewering.

— O, ik ben ook zeker, dat de oude rentmeester wel goed zal heben verstaan wat Trevers zei, maar die woorden hebben heel iets anders betekend.

— Wat dan? vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend nieuwsgierig aankeek.

— Wel, Trevers heeft op het ogenblik dat het schot viel en hij zich dodelijk gewond voelde, de verraderlijke toeleg voorzien. Hij moet natuurlijk de vlam van het schot hebben gezien, evenals de met kracht opgeworpen aarde. Hij heeft dus eenvoudig willen zeggen, maar er de kracht niet toe gehad, dat het geweer in een kuil was ingegraven.

— Die uitlegging laat zich zeer goed

horen, riep Brand opgetogen. Dan is bijna het gehele raadsel opgelost.

— Inderdaad, er bestaat geen raadsel meer. Er blijft niets anders over, dan de moordenaars aan de politie over te leveren, zei Raffles, terwijl er een harde uitdrukking in zijn ogen kwam.

De jongeman was nu geheel gereed met zijn vermomming.

— Je ziet er prachtig uit, riep Raffles vol bewondering. Zouden de rokken je hinderen, als het op een gevecht aankomt?

— Niet in het minst. Ik kan ze trouwens dadelijk laten zakken, als dat nodig is.

— Ben je gewapend?

— In ieder van mijn twee zakken een revolver.

— Goed, dan gaan wij aanstonds weer naar het kasteel van Fitzwilliams. Eerst heb ik echter een appeltje met onze Kenneby te schillen. Blijf hier even wachten, want het is niet nodig, dat hij ons samen ziet. Verlaat het huis aan de achterzijde en neem het pad in de moestuin, tot waar het op de zijweg uitkomt. Daar zal ik je over een minuut of tien wachten. Henderson is al op de hoogte.

— Moeten wij niet langs het ziekenhuis rijden, om te informeren, of die arme Miss Blackbird, die te veel van je bonbons heeft gesnoept, zich daar werkelijk bevindt?

— Dat zullen wij doen.

— Tot straks dan.

De twee vrienden verlieten het vertrek. Raffles ging de trap af, stak de vestibule over, opende de buitendeur en stond toen toevallig juist tegenover Thomas Kenneby, die met de hoed in de hand plaats wilde maken.

Raffles vatte hem bij de arm en dwong hem zijn ogen op te slaan en de blik van zijn meester te ontmoeten.

— Heb ik dat nu aan je verdiend, Kenneby? vroeg Raffles op zacht verwijtende toon, terwijl hij het hoofd schudde.

Kenneby boog het hoofd, terwijl er een lichte siddering over zijn trekken liep.

— Durfde je mij niet in vertrouwen

nemen? ging Raffles voort. Voor mij blijft toch niets verborgen. Ik weet alles, vriendlief.

— Wie heeft het u verteld, mylord? vroeg hij bedremmeld.

Met uitgestrekte hand wees Raffles naar de tinnen van het kasteel der Fitzwilliams, die in de verte boven de bomen uitstaken.

— Hij daarginds, zei hij kortaf.

— Die ellendeling, mompelde Kenneby tussen de tanden.

— Zeg mij eens, vriend, ging Raffles voort, terwijl hij de oude man op de schouders klopte, heb je werkelijk gedacht, dat Reynold's vader schuldig was?

Kenneby knikte.

Toen hief hij plotseling het hoofd op en keek zijn meester met angstige spanning aan.

— Geloofst gij het dan niet, mylord? Zou ik mij vergist hebben?

— Gij hebt u vergist. De oude Sturdy heeft met de zaak volstrekt niets te maken. Hij bevond zich daar slechts bij toeval en was op jacht.

De oude rentmeester vouwde met een aandoenlijk gebaar de handen.

— Daarvoor zij God geloofd en geprezen, zei hij bijna onhoorbaar.

— Gij kunt er zeker van zijn, zei Raffles op vriendelijke toon, dat uw dochter binnen enkele weken de gelukkige echtgenote van Reynold Sturdy zal zijn.

De oude rentmeester keek zijn meester een ogenblik strak aan.

Toen boog hij zijn hoofd en voor Raffles het verhinderen kon, had Kenneby zijn hand gegrepen en drukte hij er een kus op.

— Als het er werkelijk van komt, mylord, zal ik u ten eeuwige dage dankbaar zijn. Nu gij toch alles weet, kan ik u wel zeggen, dat ik en mijn vrouw in hevige spanning hebben verkeerd gedurende de laatste dagen. Ik was bang dat het verschil van stand wellicht een onoverkomelijke hinderpaal zou opwerpen tussen mijn dochter en Reynold.

— Ik kan mij wel voorstellen, hoe de zaken in hun werk zijn gegaan, merkte Raffles op. Maar ik herhaal nogmaals

dat alle leed thans geleden is. Ik ben ervan overtuigd, dat Reynold Sturdy een brave jongen is en alleen bevreest dat zijn vader, misschien zijn verbintenis niet zou goedkeuren. Ik verzeker je echter, dat ik de dokter wel tot rede zal weten te brengen.

— Ik dank u uit de grond van mijn hart, mylord, antwoordde de oude rentmeester met tranen in de ogen. Vindt gij het goed, dat ik het goede nieuws dadelijk aan mijn vrouw ga mededelen?

— Doe dat, Kenneby, maar vertel verder aan niemand van wat er tussen ons is voorgevallen, natuurlijk met uitzondering van je dochter, voegde hij er glimlachend aan toe.

De oude rentmeester drukte de hand van zijn meester nog eens krachtig, en snelde toen, zo vlug zijn benen hem konden dragen, het huis in.

Raffles keek hem even na en liep toen het tuinpad af naar de auto, die op enige afstand geparkeerd stond.

Zodra hij de wagen bereikt had, zei Raffles tot Henderson op fluisterende toon:

— Snel naar de kleine zijweg, daar, waar het tuinpad op uitloopt en wacht daar tot een oude dame bij mij in de auto stapt.

Henderson knikte met het hoofd ten bewijze, dat hij het begrepen had en maakte contact, nadat Raffles was ingestapt.

— Nu eerst naar het ziekenhuis, James, riep Raffles Henderson toe.

Toen het ziekenhuis bereikt was, zei Raffles:

— Wacht hier even, Charles, dan zal ik de nodige inlichtingen gaan inwinnen.

Hij stapte uit en ging het ziekenhuis binnen en liet zich bij de directeur aandienen.

Het duurde enige tijd voor deze verscheen.

— Gij moet mij niet kwalijk nemen, dokter, dat ik u in uw werk stoor, begon Raffles. Ik kom alleen even informeren naar de toestand van Miss Blackbird, de gouvernante van Hunloke Castle.

De directeur krabde zich achter het

oor en zei:

— De oude dame is in een bewusteloosheid verzonken, waarvan ik de aard en de oorzaken niet kan doorgronden.

— Denkt gij, dat het iets van lange duur zal zijn? vroeg Raffles met voor-gewende belangstelling.

— Het kan een week, het kan echter ook wel een maand duren. Het is een lichte verlamming, die naar ik hoop en denk geen ernstige gevolgen zal hebben en die blijkbaar in de zenuwen zetelt.

— Is Lord Fitzwilliams reeds bij u geweest? ging Raffles voort.

— Neen, hij heeft alleen even opgebeld en dat is alles. Ik heb hem gezegd, wat ik u zoëven geantwoord heb.

— En wat zei Fitzwilliams daarop? vroeg Raffles.

— Niet veel, mylord, hij zei: dat be-roerde wijf.

— Nu, het is niet veel, maar het zal zijn gedachten wel volkomen uitdrukken, merkte Raffles lachend op. Het verheugt mij, dat ik hem aanstonds van dienst kan zijn.

— Hoe zo, mylord? Brengt gij hem een nieuwe gouvernante? vroeg dokter Sturdy. Als dat zo is, mag ik lijden, dat gij daar meer succes mede hebt dan andere dames of heren. De kleine Cecile is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken en heeft bij mijn weten al minstens een half dozijn gouvernantes versleten.

— Dan hoop ik, dat Miss Finchbury meer in haar smaak valt, zei Raffles.

Hij stak dokter Sturdy de hand toe en nam afscheid van hem.

Raffles verliet het ziekenhuis en stapte in zijn auto.

— Wel, hoe is het met haar? vroeg Brand.

— De goede Sturdy begrijpt er niets van, zei Raffles lachend. Hij vermoedt, dat het arme mens misschien wel een maand in die toestand zal blijven.

— Duurt het dan niet zo lang? vroeg Brand.

— Welneen. Zo krachtig werken mijn bonbons niet. Morgen komt ze uit haar bewusteloosheid bij, is dan nog een paar dagen wat suffig, maar dan kan zij des-

noods weer haar taak hervatten.

Raffles riep Henderson toe:

— Nu naar Hunloke Castle, James.

De auto reed de dorpsstraat af en de weg op, die naar het kasteel voerde, en aldra stopte Henderson voor het hek van Hunloke Castle, waar Raffles en Brand uitstapten.

— Nu heb ik je maar één ding op het hart te drukken, Charles, zei Raffles fluisterend, terwijl zij het brede tuinpad volgden: neem je in acht, want je krijgt met twee onverbeterlijke schurken te doen, die er volstrekt geen been in zouden zien, om je uit de weg te ruimen, zoals zij dat met Trevers hebben gedaan.

— Ik verzeker je, dat ik voorzichtig zal zijn, zei Brand. Blijf jij niet in de buurt, Edward?

— Ja, ik zal vannacht waarschijnlijk wel een oogje in het zeil houden.

— In welke gedaante?

— Dat weet ik nu nog niet, maar ik hoop toch, dat jij mij herkennen zult. Maar nu geen woord meer, want daar komt een bediende aan.

Inderdaad naderde op dit ogenblik een der bedienden van het kasteel om de bezoekers te ontvangen.

Raffles en de gewaande gouvernante volgden de man, gingen het kasteel binnen en werden in de grote ontvangkamer gelaten.

Een ogenblik later trad Lord Percy

binnen, vergezeld door zijn zoon Cedrik.

— Dit is zeker de dame, waarover gij gesproken hebt, mylord? vroeg Lord Percy.

— Ja, mylord, antwoordde Raffles, die zijn minachting nauwelijks kon bedwingen bij het zien van de half dronken misdadigers.

— Als zij het maar met Cecile uithoudt, riep Cedrik met dubbelslaande tong uit. Het is een feeks, moet ge weten, miss.

— Ik hoop, dat ik wel met haar over weg zal kunnen, zei de gewaande Miss.

— Als gij met mijn dochter weet om te springen, zal mij dat meevallen. Het diner zal aanstonds wel worden opgediend; wij kunnen dan wel over de condities spreken. Uw naam?

— Miss Finchbury, mylord.

— Zal mylord ons niet de eer aandoen bij ons het middagmaal te gebruiken? vroeg Cedrik, terwijl hij zijn waterige ogen weifelend op het gelaat van de bezoeker richtte.

— Ik moet van dat genoeg afzien, antwoordde Raffles op hoffelijke maar koele toon. Mijn zaken roepen mij elders.

Raffles maakte een lichte buiging voor Miss Finchbury, herhaalde deze beleefdheidsbetuiging voor de twee mannen en had enige ogenblikken later het kasteel verlaten.

HOOFDSTUK VII

EEN ZONDERLINGE GOVERNANTE

Brand volgde haar patroon naar de eetzaal, waar de tafel reeds was gedekt.

Onmiddellijk vielen hem drie of vier wijnflessen in het oog, die reeds op een klein tafeltje waren neergezet.

Een huisknecht stond onbeweeglijk bij het buffet te wachten, tot het ogenblik dat zijn meester gezeten zou zijn.

Cecile stond voor het raam, dat op de tuin uitzag en trommelde ongeduldig op de ruiten.

Zij wendde zich om bij het geluid

van de opengaande deur en keek met enige verbazing, maar verre van verheugd, naar de binnentredende oude dame.

— Kom eens hier, Cecile, zei haar vader. Dit is de nieuwe gouvernante. Ik hoop dat je het met haar beter zult kunnen vinden, dan met alle vorigen.

— Dat waren allemaal zulke nare mensen, vader, zei het kind nukkig.

Het middagmaal verliep onder een aanhoudend twistgesprek tussen broer

en zuster, nu en dan onderbroken door een barse opmerking van Lord Fitzwilliams.

Brand die zijn rol voortreffelijk wist vol te houden, merkte al aanstonds op, dat de twee mannen de wijnfles duchtig aanspraken.

Hij zelf dronk niets anders dan water, dat met een scheutje wijn lichtrood was gekleurd.

Onmiddellijk na het diner stonden de mannen op, knikten de gouvernante onverschillig toe, zoals zij 't een dienstmeid zouden hebben gedaan en begaven zich naar de naastgelegen rookkamer.

Het laatste wat Brand van hen hoorde was het bevel van de oude man tot de bediende:

— Thee en rum, Joseph.

De gouvernante bleef met Cecile alleen.

— Ik zal u mijn kamer eens laten zien, zei het meisje tot Brand, en de biljartkamer moet u ook eens kijken, die is pas gerestaureerd.

Brand ging onmiddellijk op het plan in, waarvan hij aanstonds het grote voordeel voor hem inzag.

Cecile bracht hem van de ene kamer naar de andere, blijkbaar ongeduldig om de nieuwe gouvernante het moois van het kasteel te tonen.

In een zijvleugel op de tweede verdieping bevonden zich de vertrekken van de gouvernante, van Cecile en van de meest vertrouwde bedienden.

Brand richtte al zijn aandacht op de inrichting van het huis en grifte deze als het ware in zijn hersens.

Nadat hij alles nauwkeurig had opgenomen, begaf hij zich met Cecile naar het park en wandelde daar nog enige tijd rond, tot het donker en het tijd werd voor het meisje om naar bed te gaan.

Cecile begaf zich naar haar slaapkamer in gezelschap der dienstbode, zodat Brand het rijk voor zich alleen had.

— Laat ik nu eens een plan opmaken, mompelde hij. Als ik mij niet vergis, zitten de twee heren nog steeds hun thee... en rum te drinken en ik kan mij wel voorstellen, dat de rum het in alle opzichten van de thee wint. Het

zal wel aanbevelenswaardig zijn als ik wacht, tot zij beiden, of een hunner het kasteel verlaten heeft, want Raffles meende zeker te weten, dat zij vannacht het geweer zouden gaan opgraven. Het beste is dus, dat ik voorlopig maar geduldig de loop der gebeurtenissen afwacht. Van mijn plekje hier aan het raam, kan ik de deur van de rookkamer goed in het oog houden.

Brand moest een uur wachten voor hij zijn plan ten uitvoer kon brengen.

Toen pas werd de deur van de rookkamer geopend en trad de oude man het vertrek binnen.

Brand die een handwerkje ter hand had genomen zat nu blijkbaar ijverig te werken.

Zij stond op, zodra de graaf binnentrad, maar deze maakte een wuivend gebaar met de hand en zei:

— Blijf maar zitten, miss. Ik zal het u niet lastig maken. Ik ga een luchtje scheppen. Zijt gij gewend om vroeg naar bed te gaan?

— Als ik buiten ben, nooit later dan elf uur, mylord.

— Goed. Het spreekt vanzelf, dat ge niet op mij hoeft te wachten. Cedrik is als naar gewoonte naar zijn club gegaan. Ik laat hem zijn gang maar gaan.

De oude man stiet opnieuw een dronkemanslachje uit en verliet het vertrek.

Brand hoorde in de gang zijn ruwe stem tegen een van de bedienden, die blijkbaar niet snel genoeg met zijn hoed en overjas aankwam.

Hij stond op en opende onhoorbaar de deur, die op de vestibule uitkwam, en zag hoe een bediende beleefd de zware eikenhouten huisdeur voor hem openhield en hoe Lord Percy de stoep afgang met de hoed achter in zijn nek en met zijn stok zwaaiend.

Het was nu half tien.

Brand overtuigde zich eerst dat de kleine Cecile rustig sliep, dekte het kind nog eens toe, verliet het vertrek en sloot zacht de deur. Onmiddellijk hierna begon hij zijn onderzoekingsstocht door het huis.

Hij liep regelrecht naar de tweede verdieping, sloeg de gang in, luisterde

even en trad de werkkamer van Lord Percy binnen.

Alvorens een en ander te onderzoeken, trad Brand op het venster toe en verwijderde voorzichtig de gordijnen.

Door een smalle kier had hij een goed uitzicht over de gehele omgeving.

In de verte zag hij het pas aangelegde bos, waarvan de ijle bomen tegen de lichtblauwe avondhemel afstaken.

— Hier moet de vent dus gestaan hebben, toen hij zijn hels plan ten uitvoer bracht, mompelde Brand. Hier of althans voor een der ramen van deze gevel. Het zal wel een poosje duren om de juiste plek te ontdekken, maar het is nodig.

Hij sloot de gordijnen weer en onderzocht de dammen tussen de twee vensters.

Hij keek naar de zoldering, maar hier was geen draad te ontdekken, noch een drukknop.

Hij verliet het vertrek, na het licht te hebben uitgedaan en trad een volgende kamer binnen.

Ook hier was zijn onderzoek tevergeefs.

Hij trad één voor één alle kamers op deze verdieping binnen, die vooraan het huis waren gelegen, eveneens zonder succes.

Met dit onderzoek was bijna een half uur verstreken.

Toen begaf hij zich naar de derde verdieping en begon daar zijn onderzoek opnieuw.

Ook ditmaal ging hij achtereenvolgens alle kamers binnen zonder het minste te ontdekken.

Ondertussen verstreek de tijd en nu begon Brand ongeduldig te worden.

— Zou Raffles zich vergist hebben? zo vroeg hij zich af. Dat is onmogelijk, dunkt mij. Ik vertrouw volkomen op zijn sterk vernuft, nu, dan blijft mij niets dan de zolderverdieping over.

Hij moest enige tijd zoeken, voor hij de smalle houten trap had gevonden, die naar de zolder voerde.

Aan de voorzijde van die zolder bevonden zich enige ramen, waar Brand een goed overzicht van de omgeving had en onderdrukte met moeite een

kreet van blijdschap.

Op de vensterbank van een der ramen lag een prismakijker.

— Ik geloof, dat ik ben waar ik wezen moet, mompelde de jongeman. Als ik maar even mijn hersens gebruikt had, zou ik met de bovenste verdieping moeten zijn begonnen, want nu valt mij in dat zij gebruik hebben gemaakt van de draad die over het dak loopt.

Hij trad op het raam toe, boog zich naar buiten en zag direct zijn vermoedens bevestigd. Juist boven zijn hoofd en onder het bereik van zijn hand liep een telegraafdraad.

Door middel van een koperen klem-schroef was aan deze draad een tweede staaldraad verbonden, die op dit ogenblik los heen en weer slingerde.

Brand sloot het venster weer, en ontstak zijn zaklantaarn om de houten wand bij de raamkozijnen te onderzoeken.

Aldra had hij een kleine contactknop gevonden, bevestigd op een plankje, dat met een paar spijkers in de houten wand was geslagen.

Een gedeelte van de geïsoleerde draad was aan de klemmen van deze schakelaar verbonden.

— Wij zullen beginnen met dit mooie dingetje in onze zak te steken, mompelde Brand.

Met een kleine tang, die hij ergens zag liggen, had hij het plankje spoedig losgemaakt en in zijn zak laten verdwijnen.

Hij ging weer naar beneden en trad opnieuw de werkkamer van Lord Percy binnen.

Het was intussen half elf geworden. Brand ontstak opnieuw het licht en trad op de schrijftafel toe.

Snel, maar toch grondig, begon hij de inhoud der laden te doorzoeken.

Toen hij een der grootste laden uittrok en zijn hand in een opening stak, mompelde hij:

— Hier moet het zijn. Wacht eens, die krul daarginds misschien en meteen duwde hij zacht op een uitstekende versiering.

Hij voelde, dat de krul meegaf; een onderdrukte juichkreet ontsnapte hem

en met een lichte klap sprong een deurtje achter in het vak open.

Brand stak er de hand in en voelde een stijf opgerold, met een dun koordje samengebonden perkament.

Hij trok het naar zich toe, sneed het koordje door en ontrolde het perkament...

Zijn ogen schitterden.

— Raffles zal tevreden over mij zijn, bromde hij in zichzelf. Wat ik hier in handen heb, is beslist het document, waarnaar wij sinds gisteren zoeken. Nu zie ik zelfs een schetstekening van de put en de onderaardse gang, die er heen leidt. Raffles had dus wel gelijk.

Hij rolde het kostbare stuk op en stak het in zijn zak.

Op hetzelfde ogenblik hoorde hij beneden in huis enig geluid.

Blijkbaar werd de buitendeur geopend.

Brand keek op zijn polshorloge.

— Al twaalf uur, mompelde hij verschrikt. Ik moet maken dat ik naar mijn kamer ga. Deze is aan het park gelegen en als ik de gordijnen open laat en het licht aansteek, kan Raffles mij wellicht zien.

Hij snelde naar de deur, maar hield verschrikt zijn schreden in.

Er klonken voetstappen in de gang.

Brand deed het licht uit en wachtte met een luid kloppend hart.

Hij begreep, dat het te laat was om de kamer nog te kunnen verlaten.

Hij had een paar minuten te lang getreuzeld.

Het vertrek was nu in diepe duisternis gehuld.

De voetstappen kwamen naderbij.

Brand zag naar een schuilplaats om, bij het licht van zijn zaklantaarn, en snelde naar een gordijn, dat een nis in een der wanden van de muur afsloot.

Het bleek de bewaarplaats van enige kleren te zijn.

Nauwelijks stond hij daar of de deur werd geopend.

De schakelaar ging omhoog en op nieuw straalde het elektrische licht.

Brand waagde het om door een kier van het gordijn, een blik in de kamer te werpen.

Die twee mannen waren Lord Percy

en zijn zoon Cedrik.

Op het gelaat van de oude man lag een trek van triomf.

Zonder zijn jas uit te trekken, wierp hij zijn hoed op een stoel en wreef in zijn handen.

— Dat is een prachtige zet geweest, jongen, riep hij op schorre toon. Eerst die vervloekte Trevers naar de andere wereld en nu dat mooie papiertje in mijn bezit.

Hij stak de hand in de binnenzak van zijn jas en haalde er een groot in vieren gevouwen papier uit, dat hij met een satanslachje in de hoogte hield.

— Het lieve wicht heeft hiermee het stuk grond aan mij verkocht, dat haar vader mij nooit heeft willen afstaan.

— Zeg nu maar eerlijk vader, dat zij het niet zo gemakkelijk zou hebben ondertekend, als je niet met dreigementen was aangekomen, riep Cedrik grinnikend uit.

— Dat geef ik toe, zei Lord Percy. De bedreiging, dat ik de nagedachtenis van haar vader tot schande zou kunnen maken, heeft goed geholpen.

— Zij slikte dus alles? vroeg de jongeman nieuwsgierig.

— Ja. Alles is nu in orde. De ondertekening is echt. Morgen zijn wij in het bezit van het land en van de put, en dan zijn tevens de miljoenen voor ons.

De oude man stond op, trok zijn jas uit en begaf zich naar de nis om deze weg te hangen.

Hij sloeg het gordijn terzijde en uitte een kreet van schrik en woede.

— Kom hier, Cedrik, riep hij. Verraad.

De jongeman kwam toegesneld.

Brand zag te laat in, dat hij te lang werkeloos was gebleven.

Hij wilde zijn revolver grijpen, maar zijn hand verwarde zich in de plooiën van zijn rok.

Tegelijkertijd wierpen de twee mannen zich op hem, en er ontstond een geweldige worsteling.

Hoe sterk Brand ook was, hij moest de ongelijke strijd opgeven. Zijn benen hinderden hem in de vrouwenrokken, hij struikelde en het volgende ogenblik lag hij op de vloer en werd met een gor-

dijnkoord stevig gebonden.

Hijgend stond Lord Percy op.

— De duivel mag mij halen als ik die zogenaamde gouvernante een seconde heb vertrouwd, riep hij uit. Met dat wijf is Lord Aberdeen er lelijk ingelopen.

— Als hij tenminste niet zelf in het komplot betrokken is, bromde Cedrik, terwijl hij een blik vol haat wierp op de machteloze man aan zijn voeten.

— Dat kan ik bijna niet geloven, riep lord Percy uit. Welk belang zou hij er bij hebben, ons in het verderf te storten?

— Dat weet ik niet, zei Cedrik. Ik weet wel, dat als deze indringer alles gehoord heeft, wat wij zoëven met elkaar gesproken hebben, de zaak er slecht voor ons uitziet.

Lord Percy wierp een blik van haat op Brand en gaf diens weerloos lichaam een schop.

— Als ik dat zeker wist... dan zou de schurk er aan moeten geloven, riep hij uit. Ik wil weten wat hier achter schuil gaat.

Op dit ogenblik naderden de schreden van de bediende, die met de bestelde whisky kwam.

Vader en zoon keken elkaar aan.

— Zullen wij de vent hier laten liggen? vroeg Cedrik op zachte toon.

— Waarom niet? Joseph moet hem juist zien. Als hij kan getuigen, dat er 's nachts een als vrouw verklede man bij ons is binnengedrongen, dan kan ons dat van veel nut zijn.

De bediende trad binnen.

Hij had een blad in de handen, waarop een grote fles en enige glazen stonden.

Toen hij naar de tafel liep om een en ander neer te zetten, bleef hij verbaasd en verschrikt staan bij het zien van het lichaam op de vloer, waarover hij bijna zou zijn gevallen.

— Is Miss Finchbury onwel geworden, als ik vragen mag, mylord? Wil ik een dokter opbellen? vroeg de bediende bereidwillig.

— Niets van dat alles, riep Percy uit. Het is evenmin een vrouw als jij en ik, maar een inbreker, die als vrouw verkleed hier is binnen gedrongen.

De bediende sloeg de handen van verbazing in elkaar.

— Hoe is dat mogelijk? riep hij uit. Men zou die dame nooit van zo iets verdacht hebben? Zal ik de politie opbellen, mylord?

— Voorlopig is er geen sprake van politie, zei de oude mylord op doffe toon.

— Maar mag ik dan vragen met welk doel die man hier verkleed is binnengedrongen, mylord? vroeg de bediende nieuwsgierig.

— Met welk doel? riep de oude man. Natuurlijk om ons te bestelen. Hij kwam natuurlijk hier om mij de overdracht van het landgoed van die onnozele meid te ontfutselen.

— Dit bedoelt gij zeker? vroeg de bediende, terwijl hij het bewuste papier van de tafel nam en er een blik op wierp.

— Dat is het, zei Lord Percy.

Zijn zoon had echter het vrijpostige doen van de bediende met verontwaardiging gade geslagen.

— Wat doet gij met dat papier? vroeg hij. Leg het dadelijk weer op de tafel.

De bediende deed echter heel iets anders...

Hij nam het papier kalm tussen beide handen... en scheurde het eerst door midden en daarna in kleine snippers.

Zowel vader als zoon, uitten een kreet van woede.

Zij wilden op de bediende toesnellen, maar deze scheen iets dergelijks te verwachten.

Bliksemsnel verdwenen zijn handen in zijn zakken en toen hij ze er weer uithaalde, had hij de kolven van twee revolvers in zijn handen, en de lopen van die revolvers waren op de twee schurken gericht.

— Wat moet dat betekenen? stotterde Lord Percy.

— Dat moet betekenen, dat uw spel uit is, en dat gij het als verloren moet beschouwen, antwoordde de bediende bedaard, terwijl hij met een snelle beweging zijn blonde pruik afnam.

— Wie ben jij? vroeg Cedrik op hese toon, terwijl zijn ogen hem uit het hoofd pulden.

— Als je het weten wilt: ik ben John

Raffles. En ik kom je zeggen, dat je verraderlijk opzet in duigen is gevallen. Ik heb Mary Trevers reeds in kennis gesteld van de gehele zaak, en morgen zal zij in het ongestoorde bezit van haar eigendom zijn. Wat jullie zelf betreft, jullie zullen op diezelfde dag in handen der politie zijn.

Onder het spreken was Raffles, zijn vijanden geen ogenblik uit het oog verliezend, op Brand togetreden, die hij met een vlugge beweging van het touw had ontdaan, dat hem machteloos maakte.

De jongeman stond dadelijk op en nam op zijn beurt een revolver ter hand.

— Jij bent een duivel, schreeuwde Cedrik, die zijn met bloed doorlopen ogen niet van Raffles had afgewend.

— Voor jullie zeker, zei Raffles kalm. Jullie zijn beiden lafhartige moordenaars, met wie ik niet de minste consideratie zal gebruiken... pas op Charles,

houd hem tegen, zo viel Raffles zich zelf in de rede.

Hij had deze kreet geuit, toen Lord Percy, die met wezenloos gelaat had toegeluisterd, eensklaps naar het raam snelde en dit openrukte.

Raffles' waarschuwing kwam echter te laat.

Met een knetterende vloek op de lippen, sprong de oude Lord Percy op de vensterbank, weifelde even, een doffe smak, en toen was alles voorbij.

De drie mannen stonden zwijgend in het vertrek.

Cedrik had de handen voor het gelaat geslagen.

Toen hij ze weer liet zakken, stond zijn kwijlende mond open met een onnozelmachje op zijn trekken, hij grinnikte op zonderlinge wijze, toen begon hij eensklaps blatend te lachen.

Cedrik Fitzwilliams was door een aanval van delirium tremens krankzinnig geworden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

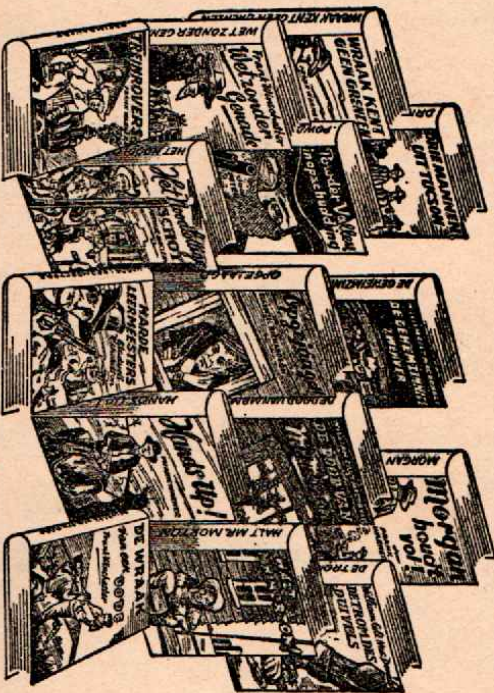
Een vrouw in het spel

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand

1. Trekhovers, door Frank Warner
2. Het Noodelottige Schot door Arthur Maclean
3. Harde leermeesters door Gladdwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Bode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Wincheste
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelaagd door Gladdwell Richardson
9. De dood van Mr. Morten } beide door
10. Hale, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De getelmings zwerfer door William Colt MacDonald
14. Morgans hondes vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvets door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
 is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 rembourscosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 87007